

Canvi de rumb a l'Equador
**Les dues cares
de Rafael Correa**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Carlos Hernández
**“La tortura existeix
perquè és rendible”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N268

11 d'abril de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un periodista de Terrassa és víctima d'un muntatge policial

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Rachid Alí és detingut després de ser interrogat en relació als seus articles i sota el fals pretext d'un expedient d'expulsió del Cos Nacional de Policia

LUÍS TATO

Fins quan?

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 3
QUADERNS pag. 8
MÉS QUE MIL PARAULES
OBSERVATORI
PÀGINA 13

La mort d'Iñigo Cabacas a Bilbo i les sis persones amb ferides greus durant la vaga general suposen un punt d'inflexió en l'ús de les pilotes de goma, una arma que ha estat rebutjada oficialment per la Unió Europea

Diversos escamots de la Brigada Mòbil dels Mossos apunten a l'alçada del cap amb les escopetes de bales de goma durant la vaga general del 29 de març a Barcelona

Polèmica per una central de biomassa al Ripollès

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El 'buen vivir' pren força a Mèxic

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Es tracta d'un concepte pres de l'indigenisme que propo-

sa la destrucció de la lògica capitalista partint dels hàbits i les lluites de comunitats respectuoses amb els recursos naturals.

Quan el món esdevé pantalla

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

L'exposició 'Pantalla Global' planteja una anàlisi de l'om-

nipresència de les pantalles en la nostra vida quotidiana i es proposa desxifrar diversos elements d'aquest procés.

, estirant del fil

CATALUNYA · EL CONSELLER D'INTERIOR INCORPORA EL 15M I LA DESOBEDIÈNCIA CIVIL PACÍFICA AL SAC DE LA CRIMINALITZACIÓ

Estirabot repressiu de Felip Puig després d'una vaga general reeixida

Interior atia la por i la criminalització de la protesta per respondre a un nou cicle de mobilitzacions socials davant una crisi que arrossega 2,7 milions de pobres als Països Catalans

David Fernández

estirantdelafil@setmanaridirecta.info

Panorama postvaga general, rere una jornada de protesta durant la qual milers i milers de persones van impugnar la darrera reforma laboral -avalada per CiU- i van rebutjar de forma massiva i al carrer les pitjors retallades antisocials des de la fi de la dictadura. Panorama gris i cortines de fum en escala de grisos: Felip Puig compareix una vegada i una altra i presenta com a novetat allò que ha estat repetint des que va arribar al càrrec. Reiteració compulsiva: a pals amb la pastanaga, mà dura,

L'aposta repressiva ve de lluny i no és cap primícia; és d'espectre ampli i de llarga projecció

puny de ferro i guant d'espargit contra la protesta social. El conseller, però, ho havia anunciat ara fa un any. El 2 de maig de 2011: "Aniré més enllà de la llei" en el combat contra la dissidència. Només tres setmanes després, el 27 de maig, vindria l'intent frustrat de desallotjament -sense cap ordre judicial- de l'acampada del 15M a la plaça de Catalunya, que es va saldar amb 121 persones ferides i on es van estrenar les noves pilotes de goma. I fet i fet, Puig es va estrenar el gener de 2011 -sota la

Manifestació a Barcelona en defensa de les encausades i les empresonades de la vaga del 29-M

màxima "s'ha acabat la impunitat"- estavellant-se als jutjats. Va ordenar personalment la identificació i la denúncia de 411 activistes que ocupaven la Casa de la Vaga per protestar contra la reforma de les pensions. Els jutjats van arxivar totes les denúncies per falta de proves.

Ofensiva planificada

Va ser després d'aquell 27M i no pas ara, que Puig va ordenar la reestructuració i el reforçament de la unitat d'antidisturbis, va anunciar la col·locació de càmeres als cascs dels agents de la Brigada Mòbil (finalment incorporades als fur-

gons) i va sotmetre a estudi l'adquisició de canons d'aigua per a la repressió de multituds. La darrera setmana d'agost, tres comandaments dels Mossos van viatjar a Alemanya per trobar-se amb les divisions antidisturbis germàniques i van mostrar un interès especial pels canons d'aigua i els gasos lacrimògens. Uns gasos irritants que es van emprar, per primera vegada des de fa vint anys, el 29 de maig a la plaça de Catalunya, tot i que el comissari Sergi Pla, conegut amb el sobrenom de *Stasi* i màxim responsable de l'Àrea de Recursos Operatius, havia descartat l'adquisició l'abril de 2011 perquè "la seva afectació és indis-

criminada" i provocava "problemes respiratoris greus". L'aposta repressiva, doncs, ve de lluny i no és cap primícia; és de llarg abast, d'espectre ampli i de llarga projecció. L'enemic d'aleshores va ser "la indignació col·lectiva" i la desobediència civil pacífica. Ho va reconèixer la direcció dels Mossos: "Si centenars de persones s'asseuen a terra i bloquegen un carrer, la tàctica tradicional antidisturbis ja no serveix. Allò d'agafar-los per aixecar-los com si s'arrenquessin cebes no es pot fer amb tanta gent. Cal buscar respostes davant els nous mètodes de protesta". Però després d'una vaga general amb un seguiment social am-

pli, mediatitzada pels aldarulls al centre de la ciutat, Puig ha reorientat la diana cap a un genèric "antisistema" i, de passada, ha anul·lat el debat sobre l'oposició a la reforma laboral, ha modulad l'agenda política al seu grat i ha fet virar el focus d'atenció. Incauç, però, de descodificar les arrels socials de les violències, ha optat pel gallet fàcil. Malgrat la cantarella dels "300 de sempre", Puig sap cap on dispara, tot i que dispari sense cap prova. Trets verbals cap a la dissidència social, sindical i política organitzada: sindicats alternatius, moviments socials i col·lectius d'estudiants d'universitat al centre de la tempesta. Sense oblidar, frase de manual, la "complicitat intel·lectual" de periodistes, determinades persones de l'acadèmia i responsables polítiques i socials.

El color del llautó

Qüestió de relat, Felip Puig ha acabat incorporant deliberadament el 15M i la desobediència civil pacífica al sac de la criminalització. Feia mesos que el conseller s'obsedia amb la paralització popular de desnonaments i amb la resistència civil a actuacions policials indiscriminades. L'adquisició de nous estris i noves municions -gasos, pilotes noves- o el reforçament de la unitat d'antidisturbis -qualcom desmentit per CCOO dels Mossos d'Esquadra- responen, fa mesos, a aquesta lògica. Indeslligables de l'opció convergent per la sortida neoliberal a la crisi econòmica i social i més enllà de l'excusa de la violència, les refor-

> Barra lliure de reformes dures

Fiscalia especialitzada, monitorització policíaca de les xarxes socials, identificacions preventives, recurs fàcil a la presó provisional, web operativa de delació i col·laboració ciutadana o aplicació de la legislació antiterrorista en supòsits de vandalisme urbà, entre d'altres. És la triple bateria de mesures enunciatades pel conseller d'Interior: enèssimes reformes penals -27 reformes dures del Codi Penal des de 1995-, millora de la capacitat operativa repressiva i lluita contra la convivència social i intel·lectual amb "els

violents". Mentre es reforma la nomenada Unitat Central d'Informació en Ordre Públic, la reforma impulsada per PPI CiU ja es treballa des de la setmana passada amb reunions conjuntes entre les secretaries d'Estat de Justícia i Interior. Els canvis legals, però, ja han estat criticats des de la pròpia judicatura: tant Jutges per la Democràcia com la conservadora APM han criticat que es legisli *ad hoc* i a cop d'esdeveniment mediàtic i han recordat que ja hi ha cos legal per actuar contra els fets que es volen perseguir.

> 14A: la FAVB convoca una concentració a la plaça de Catalunya contra la deriva autoritària

En resposta a la pulsio autoritària, la FAVB ha convocat una concentració a la plaça de Catalunya el dissabte 14 d'abril. Pel moviment veïnal, les reformes formulades per Puig constitueixen "un perillós punt d'inflexió en el nostre règim de drets i garanties jurídiques i obren una deriva vers l'autoritarisme". La FAVB no només considera que les mesures anunciades seran "inefícaces

per tallar les situacions de violència", sinó que suposaran "un atemptat directe als drets i les llibertats guanyats tan costosament després de 40 anys de dictadura". Qui tampoc no ha deixat de mobilitzar-se des del 29 d'abril són els comitès de suport als tres joves empresonats: l'Isma i en Dani -estudiants de la UB empresonats a Brians- i en Javi, reclòs a Quatre Camins. Un comunicat conjunt de la Co-

missió de Defensa del Col·legi d'Advocats, l'OSPDH i l'Observatori DESC ha titllat les ordres de presó d'"inconstitucionals". Signades per la magistrada Carmen Martínez a instàncies del fiscal i sota pressions jeràrquiques, l'autojudicial arriba a justificar la privació de llibertat adduint la proximitat de l'1 de maig, la cimera del Banc Central Europeu (2, 3 i 4 de maig) a Barcelona o... el derbi Barça-Espanyol.

> **Sant tornem-hi. Cortina de fum, discursos de fermesa i garrot més que anunciat. Benzina al foc, rere una vaga general àmpliament secundada i amb el rerefons del debat sobre les violències, Interior ha tirat de manual repressiu clàssic i ha optat per una criminalització general i d'espectre molt ampli contra la protesta social. Tisores i porres, juntes i de la mà, per aplicar la doctrina del xoc i la demolició controlada de drets laborals, socials i civils que pretenen.**

, estirant del fil

mes dures es legislen davant una protesta social creixent. La reforma que atia Puig concorda amb l'anunciada pel ministre d'Interior després de la primavera valenciana nascuda de la demanda de calefacció a l'Institut Lluís Vives. I mentrestant, els addictes al règim com Enric Juliana o Florencio Domínguez, des de les pàgines de *La Vanguardia*, ordeixen trames imaginàries que parlen de connexions i matrius anarco-italianes i demanen a viva veu infiltracions massives al si dels moviments socials.

Túnel del temps, receptes del passat

Juliana, Domínguez, Puig i Fernández Díaz conreen l'art de descobrir la sopa d'all. Res de nou sota el cel. L'hemeroteca mediàtica, judicial i política és, en aquest sentit, simptomàtica. El 2001, Mayor Oreja ja va satanitzar, enmig d'una cimera d'Europpol a Madrid, "el triangle anarquista" que vinculava Grècia, Itàlia i l'Estat espanyol. Mai més no se'n va saber res. Arxiu jurídic: l'article que equipara vandalisme amb terrorisme és vigent des de l'any 2000, a través de l'article 577. I antologia de declaracions antològiques: Júlia García-Valdecasas -delegada del Govern del PP a Catalunya amb Aznar- ja va recórrer a l'estigma de "la complicitat intel·lectual" el 1996 per carregar contra la solidaritat que denunciava el retrocés en matèria de drets civils i llibertats fonamentals. Si cal mirar enrere per poder continuar endavant, no s'esborra de la memòria quasi immediata dels moviments socials que el darrer cicle aznarista (1996-2004), sota una lògica d'excepció i tensionament contra la protesta social, ja va deixar a Catalunya un saldo de 2.000 detencions, 40 ordres de presó, un suïcid i vuit infiltracions policials desco-

bertes dins els moviments socials. Clima enrarit, Ministeri de l'Interior i retorn a un passat del qual mai no hem sortit, alenar la cultura de la por ("o generem pànic o no els traurem d'aquí", transmetien les comunicacions policials el 27M), atiar la doctrina del xoc ("que li tinguin por al sistema", declarava un Puig desbocat a TV3) i pretendre imposar el frau ("si explico el programa electoral, perdo les eleccions", es va sencerar Duran Lleida abans del 20N), tot obre les portes a consolidar un nou clímax persecutori i d'impunitat policial. Com el que va viure el cap de setmana passat el periodista i activista social terrassenc Rachid Alí. El diumenge 8 d'abril a la tarda dos mossos de paísà es van presentar a la seu de *Terrassa Respon* i li van requerir si era l'autor d'"aquests articles i entrevistes". Alí va respondre afirmativament, li van demanar la documentació i els va dir que la tenia a casa, que l'acompanyessin, que era a la vora. De sobte, però, va ser detingut i li van comunicar que tenia una ordre de recerca de la policia espanyola. Mentre el traslladaven en cotxe, va sentir que la ràdio policial escopia: "Negatiu, negatiu, Rachid Alí no té cap ordre de busca del CNP". Alí va passar la nit als calabossos i, muntatge orquestrat de fals delictes, va recuperar la llibertat el dilluns, amb càrrecs per resistència a l'autoritat. Llavors, els Mossos van traslladar l'expedient al CNP perquè iniciés els tràmits d'un procés d'expulsió, ja que el fet de disposar d'antecedents o no és clau per renovar el permís de residència i de feina. Ull viu. I posem-nos el casc. Tenim, certament, un greu problema d'ordre públic: es diu Felip Puig. I Catalunya encara no és Islàndia, allà on no cremem contenidors: es limiten a empresonar banquers.

29M · DUES PERSONES PERDEN UN ULL A CAUSA DE LES BALES DE GOMA

"No miraven res, tiraven a tothom sense distinció"

Els Mossos d'Esquadra despleguen una violència insòlita i deixen rere seu set persones ferides greus

PAU BARRENA

Una de les dues persones ferides que han perdut la visió arran dels impactes de les pilotes de goma el 29-M

Bertran Cazorla
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Angelo Cilia té 26 anys i es dedica a fer pròtesis dentals. No sap si algú el voldrà contractar després de perdre la visió de l'ull dret: Cilia és un dels ciutadans que va rebre l'impacte d'una de les bales de goma que els Mossos van llançar contra les manifestants durant la tarda del 29-M. Una jornada en què la policia catalana, a banda de tornar a fer ús d'aquestes armes controvertides, va assajar un altre material insòlit: van ruixar amb gas lacrimogen milers de manifestants que es dirigien a la plaça de Catalunya.

Però van ser els projectils de goma els que van deixar un nombre més important de ferides. De nou, destaquen les lesions oculars: A banda de Cilia, un altre noi italià de 36 anys va haver de ser operat a l'ull dret a l'Hospital Clínic després de rebre l'impacte d'una d'aquestes bales. Ja ha rebut l'alta, però encara no sap si recuperarà la vista. Una tercera persona també va perdre la vista d'un ull, segons l'Associació Stop Bales de Goma.

Setze trasllats hospitalaris

Als tres ferits als ulls, s'hi sumen unes altres quatre persones, tot homes d'entre 22 i 36 anys, que també van haver de ser ingressa-

des a l'Hospital del Mar, de nou, víctimes de bales de goma. Dos d'ells tenien la melsa rebentada, un altre tenia un hematoma a l'abdomen i el quart algunes costelles trencades i un hemotòrax. En total, el Servei d'Emergències Mèdiques assegura que, el dia de la vaga general, durant la manifestació de Barcelona, va haver d'atendre 44 persones, setze de les quals van haver de ser traslladades a l'hospital.

El SEM va atendre 44 persones, setze de les quals van ser traslladades a l'hospital

Els Mossos disparaven de forma indiscriminada, denuncia la xicota de Cilia. "No miraven res, tiraven a tothom sense distinció", lamenta Cristina Francés. Un vídeo enregistrat per Sant Andreu TV mostra alguns agents disparant a l'alçada del cap, fet que vulnera el propi protocol de la policia, que estableix que les bales han de rebotar al terra abans d'impactar al cos. Un altre vídeo carregat a la web YouTube per un anònim mostra uns agents disparant contra dos ciutadans que no fan res més que mirar-se'ls des de la bicicleta.

Cilia pensa denunciar els fets. És la cinquena persona durant els darrers quatre anys que perd un ull a causa de les bales de goma que usen els Mossos, segons el recompte de l'Associació Stop Bales de Goma, que arran del cas va denunciar la impunitat amb què disparaven alguns mossos i va reclamar la compareixença del conseller d'Interior, Felip Puig.

Íñigo Cabacas, víctima mortal

Al marge dels incidents de la vaga general, aquesta mateixa entitat ha reclamat la prohibició dels projectils després de la primera mort d'un ciutadà a l'Estat espanyol a causa de l'impacte per una bala de goma: Íñigo Cabacas. El dilluns 9 d'abril, aquest noi de 28 anys va morir al País Basc a conseqüència de les ferides rebudes durant la celebració d'un partit de futbol el dijous 5 d'abril. L'autòpsia practicada al cadàver ha confirmat que va rebre l'impacte d'un projectil llançat per l'Ertzaintza; i va esdevenir la segona víctima mortal per pilota de goma des de 1995. Aquell any, Rosa Zarra va morir a Donostia. Durant l'anomenada *transició*, set persones van perdre la vida per l'impacte de bales de goma. Malgrat això, el Parlament de Catalunya continua negant-se a debatre sobre les bales de goma: el mes de novembre va rebutjar la creació d'una comissió per estudiar el seu ús.

> Balanç del 29M: 80 detencions i tres empresonaments

El balanç repressiu de la vaga general deixa un saldo provisional de 79 persones detingudes a Catalunya. De totes elles, 37 van recuperar la llibertat -amb càrrecs- el mateix 29M, excepte una persona alliberada sense cap càrrec en contra. 41 van passar a disposició judicial: es van ordenar tres presons provisionals, cinc presons eludibles sota fiança d'entre 3.000 i 4.000 euros i 33 llibertats amb càrrecs. Les detencions es van produir majoritàriament a Barcelona (56), però també a Tarragona (10), Sabadell (6), Badalona (3), Terrassa, el Prat, Mataró o Tortosa. Paral·lelament, Interior ha obert 94 expedients sancionadors que podrien cloure en eleva-

des multes econòmiques i on corre l'expedient contra la CNT i la CGT. El darrer detingut data del 2 d'abril, és José Miguel Esteban Lupiáñez, una persona amb diversitat funcional i en cadira de rodes que va ser detinguda durant la manifestació pacífica per protestar contra l'empresonament de tres vaguistes. La detenció, kafkiana, la va ordenar i materialitzar el sotsinspector dels Mossos Jordi Arasa: va agafar al vol Esteban Lupiáñez i el va introduir per la força en un furgó policial. La cadira de rodes va quedar buida, abandonada, enmig del carrer. A la comissaria de les Corts, abans de quedar en llibertat, un mossos li va etzibar: "Vostè no hauria d'estar aquí".

, impressions

Carles Rebassa · Poeta
opinio@setmanaridirecta.info

El conseller vol matar el bosc

“L’infern és ser un porc, saber-ho
i veure’s tractat com un home digne.” Blai Bonet

Rafel, la fel no et deixa veure el bosc.
Les soques vives, mig escantellades,
tenen les fulles dretes —no debades,
d’ençà que et proclames guardabosc.

El bosc no et deixa veure els arbres, Fel,
que al teu redol acullen altres arbres.
I tu et disfresses amb odis macabres
de gran prohomi i d’enviat del cel.

Ets un catòlic emboirat, Rafel!
Tu dius que matar un arbre és un no res,
i ho dius en castellà per IB3.
Infectes la mentida dins l’arrel.

Camines barres baixes, Rafelet.
Enfloques que fer un llaç de quatre barres
és fer de radicals i de bandarres,
que és fer política d’un altre indret.

Pel bosc ja hem vist, Rafel, que tens més barra
que seny, amb el teu aire monacal.
Tu vols just dues barres, general!
vols matar el jonc i fer de botifarra.

Tu que ets d’aquella vall de Tramuntana,
on saben que ton pare era *el Cantante*,
i ara, mig murri, crides *¡Adelante!*
i avises amb els ulls que ets tu qui mana.

Què vols, diners i autos?, obres d’art?
O et fa vergonya i prou ser català?
T’ho han dit el teu Delgado, el teu Bauzà,
que cal tacar de lila l’Estendard?

Ja em pots obrir expedient, tu, Rafelot,
que ets tu, amb els teus, qui ha reneгат del bosc!
Mes, davall els teus peus, el sotabosc
és viu sota la fel de l’ocellot.

Dia vindrà que la cançó del bosc,
que farà arrel tot i la fel de l’urna,
oblidarà el teu nom, petita espurna
que dura tant com premsa en un quiosc.

Teresa de Fortuny · Membre del Centre d’Estudis J. M. Delàs de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Somàlia

Fa mesos que Somàlia és notícia als mitjans per la fam extrema causada per la sequera i els conflictes bèl·lics interns.

No són notícia, però, molts altres aspectes de la situació a Somàlia, que han contribuït també a la crisi que pateix el país. En parlarem tot seguit.¹

La pesca estrangera a les costes de Somàlia ha deixat sense feina molts pescadors somalis i ha reduït dràsticament la font proteínica més important en l’alimentació de la població costanera. Durant més d’una dècada, centenars de vaixells de diversos estats (incloent-hi l’espanyol) han pescat de forma no declarada i no reglamentada, sense respectar les regulacions de conservació de les espècies ni les ambientals, amb conseqüències nefastes sobre els recursos marins. De vegades, les captures superaven el 300% del límit permès. Sembla que els vaixells de la UE extreien del país més de cinc vegades el valor de la seva ajuda anual a Somàlia. No només hi ha hagut una espoliació de recursos pesquers, sinó que s’ha posat en greu perill el futur de la pesca local.

Un fet relacionat també amb la destrucció de recursos naturals és l’ús de Somàlia, des de 1991, com a abocador de residus perillosos (nuclears inclosos) per part d’empreses i governs estrangers, tant al mar com a terra i que ha provocat greus danys mediambientals.

Somàlia ha esdevingut una àrea nova de negoci per a les empreses privades de seguretat i defensa

Un aspecte obviat als mitjans és que la zona és un punt de gran interès geoestratègic i ho demostren el nombre d’operacions militars a la regió i l’abundància de països que hi participen. En els darrers tres anys hi hagut, com a mínim, vuit operacions multinacionals i dinou unilaterals. S’hi han implicat 37 països; les grans potències, els petits països veïns i molts d’altres. Les operacions inclouen la lluita antipirateria i la formació de policies i militars per a les forces armades i de seguretat del Govern Federal de Transició (GFT) de Somàlia.

Uns quants aclariments sobre aquest GFT a qui la comunitat internacional està secundant: no ha estat escollit per la població, sinó instaurat des de l’exterior. Està denunciat per violacions de drets humans, com el reclutament de menors per a les seves milícies i l’ús indiscriminat de la força, amb bombardejos sobre llocs densament poblats. A més, al GFT són freqüents els “canvis de camisa”. Alts càrrecs del GFT són excaps

de grups armats que l’han combatut aferrissadament. Algun estava vinculat a activitats de pirateria, d’importació d’armes i de segrest d’estrangers. És del tot imprevisible l’actuació futura d’aquests personatges als quals s’està mantenint en el poder.

La formació de policies i militars té efectes molt negatius. Amnistia Internacional afirma que no s’hi inclou normativa sobre drets humans, que la selecció de l’alumnat permet l’accés com a alumnes a presumptes infractors de les normes de drets humans, que una part de la formació va a càrrec de grups acusats de violacions de drets humans i que s’entrenen policies per combatre grups opositors armats. Cal afegir el risc que alguns dels efectius ensinistrats passin després a la insurgència.

D’altra banda, està entrant molt d’armament al país a través del suport extern militar al GFT i provoca un increment de l’armamentisme al país. Diu l’ONU que el 80% d’aquest suport armamentístic i militar s’ha desviat cap als mercats d’armes locals o cap als grups de l’oposició i que les contribucions al sector de la seguretat del GFT

representen una font d’inseguretat a Somàlia i un obstacle per a l’estabilització.

A més, Somàlia ha esdevingut una àrea nova de negoci per a les empreses privades de seguretat i defensa. La seguretat marítima s’ha afegit a la llista dels seus serveis (equips de seguretat a bord, entrenament d’armes de foc per a la tripulació, gestió de la negociació i del rescat en cas de segrest...). Una d’aquestes empreses ha aconseguit un contracte per entrenar una milícia privada de 2.000 homes per combatre tant la pirateria com el grup opositor armat Al-Shabab. És l’empresa Saracen, darrere la qual hi ha el fundador de Blackwater. Aquest tipus d’empresa s’ha instal·lat a la zona i això n’augmentarà la militarització i la violència.

Finalment, cal destacar que l’ajuda internacional es concentra en el vessant militar, el que demostra que prioritza els interessos geoestratègics estrangers i no el benefici de la població.

NOTES:

1. Aquests aspectes estan desenvolupats de forma extensa en un informe elaborat per A. Pozo, X. Bohigas i T. de Fortuny, que serà publicat properament.

MERLI

J.F. Mota Muñoz · Insubmis i membre del Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat
opinio@setmanaridirecta.info

Militars, ni a Collserola, ni enlloc

El setembre, diferents diaris publicaven una fotografia realitzada al paratge de Can Farriol, dins del terme municipal de Sant Feliu de Llobregat i dels límits del Parc Natural de Collserola, concretament el 13 de setembre de 2011. A l'esquerra de la imatge es pot veure l'esquena d'una ciclista que baixa per una pista del parc, fins aquí tot normal, però al costat dret del camí apareixen ajupits uns soldats vestits de camuflatge, amb equipament de combat i amb un fusell a les mans.

La fotografia retratava una realitat habitual a Collserola: soldats fent maniobres. Fa ja més de deu anys que el CSO Kan Paskual havia denunciat aquesta presència. Esporàdicament, el tema reapareixia a la premsa local o comarcal, però va ser aquesta imatge la que va esbombar el tema.

Però no volem militars a Collserola perquè no volem que es normalitzi el militarisme

Des del CASC vam impulsar el manifest "Fora militars de Collserola", al que ja s'hi han adherit 30 entitats, demanant al Consorci del Parc de Collserola que no autoritzés la presència de militars als seus límits. En diferents municipis es van presentar mocions donant suport al manifest. A Sant

Cugat la moció -presentada per la CUP- va ser aprovada, però mutilada prèviament del seu contingut antimilitarista pel govern convergent. A Molins de Rei, Cerdanyola del Vallès, Esplugues de Llobregat... es van aprovar mocions en el mateix sentit.

El manifest va ser entregat al Consorci l'octubre de 2011, el director gerent del qual va respondre que els exercicis militars "no afecten negativament l'entorn, ni entren en conflicte amb altres activitats" i que no eren maniobres sinó "mar-

xes o caminades". El vam replicar insistint que trobar persones armades i uniformades pel bosc no es podia considerar una situació normal i que els exercicis militars, segons es veia a la fotografia, eren maniobres, almenys tal com les defineix qualsevol diccionari. La protesta va arribar al Consell Consultiu del Parc. En una última carta del director se'n va informar que la decisió final sobre la qüestió l'havia de prendre l'Assemblea General, òrgan suprem del Consorci.

Però no volem militars a Collserola només perquè siguin un perill per a les persones que transiten o perquè no volem que el Parc es converteixi en un camp de maniobres, sinó també perquè no volem que es normalitzi el militarisme. Els soldats que fan exercicis a Collserola són membres del Batalló de Caçadors de Muntanya aquarterats a la caserna del Bruc i formen part del Regiment Arapiles 62 que ha participat a la ISAF, el cos militar que l'OTAN té destinat a l'Afganistan. Aquests soldats no estan a Collserola posant-se en forma, l'objectiu de les seves pràctiques és preparar-se per participar en la guerra d'Afganistan, una operació militar que ja ha costat milers de vides -més de 3.000 civils morts només el 2011- i en la que el govern espanyol porta dilapidats més de 2.000 milions d'euros des que es va iniciar l'operació el 2002. A més, aquests soldats formen part d'unes forces armades que ens costen més de 18.000 milions d'euros anuals, en uns moments en què la dreta governant està retallant en despesa social.

No restarem quiets esperant la decisió dels polítics professionals. Diferents col·lectius que hem signat el manifest hem decidit convocar una Marxa Antimilitarista per Collserola per al 14 d'abril per demanar, un cop més, al Consorci del Parc Natural de la Serra Collserola que no es permeti la presència militar en el seu territori. Us convidem a tots a sumar-vos a la campanya i a participar en la marxa.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Aire fresc a la UAB

Albert Barbanegra, Barcelona

M'encanta veure moviment als passadissos de la universitat un altre cop, gent parlant, discutint, sense presa, assembles concorregudes en llocs visibles, de pas. De fet, és una cosa difícil d'explicar, no és només l'assemblea en si, sinó la manera d'estar a la pròpia facultat la que canvia en les persones. Una alegria desafiant que trenca amb la submissió, la repetició i l'avoriment. Pujo ja molt poc a la universitat i pujar avui ha estat una alegria. Torna la humanització de la facultat que vam viure contra Bolonya, on les parets de la fabrica s'omplen d'idees, dibuixos, comunicacions, bromes i la gent no s'aborda sinó que es comunica, es relaciona. Però siguem conscients que amb les ocupacions universitàries també tornaran les rabietes "clientelars", el discurs viral de l'"individualisme neoliberal" de certs alumnes i l'actitud macartista i casposa de cert professorat. Nosaltres semblam recollim per allà on passem, sense Bolonya no s'entén el 15-M i aquestes noves ocupacions no s'entenen sense els indignats. Es una retroalimentació que ens va fent cada dia mes forts, el forat per on respirar és cada dia mes gran i la bola de neu creix. Ells, però, també segueixen semblant.

Qui sembla la misèria recull la ràbia

Jordi Soler, Barcelona

Estem veient l'allau de notícies criminalitzadores sobre els aldarulls del 29 de març. Ferma aliança entre el poder i els mitjans controlats pel poder. I ambdós bellugant-se com la titella moguda pels grans capitals i per allò anomenat "mercats" que no són més que els manaires de tota la història de la humanitat. Estem assistint a la destrucció d'una societat en la que els treballadors havien avançat uns passos, no gaires, en la millora de les condicions de vida, gràcies a les lluites dels nostres avantpassats.

No tenen prou en regatejar-nos les pensions, abaixar-nos els sous, acomiadar-nos i després recontractar-nos a meitat de preu, treure'ns els ajuts, atacar l'ensenyament i la sanitat pública, robar-nos els pisos on vivim al mínim impagament. Ara, treuen els impostos de successions als rics, s'autoregalen una amnistia fiscal entre amics mentre empaiten els petits empresaris o els treballadors, ens apugen l'IRPF, els valors cadastrals i es reparteixen càrrecs i prebendes en un nepotisme transfronterer que tant es practica aquí com a Madrid o a Sevilla.

No seré jo qui promogui la crema de bens públics, ni l'ús de la violència indiscriminada, però, de quina violència estem parlant, del terrorisme del sistema contra el gruix de les persones o de la ràbia expressada en fum pels carrers? No s'equivocuin: qui sembla la misèria recollirà la ràbia.

. EN CALENT

Banc Santander diplomad en... des(honor)

Mónica Vargas Collazos, de l'Observatori del Deute en la Globalització

i Jordi Calvo Rufanges, del Centre Delàs d'Estudis per la Pau

La Junta d'Accionistes del Banc Santander, es va remetre un diploma de (des)honor al banc per ser la segona entitat financera espanyola que més interveix en armament, a més de denunciar la seva responsabilitat en la destrucció de l'Amazònia. Des de la Campanya Banc Santander sense Armes i el Moviment d'Afectats per les Preses al Brasil (MAB) es va intervenir davant el senyor Botín i la resta dels i les accionistes per denunciar pràctiques gens ètiques del banc. Aquesta entitat juga un paper important en la producció i comercialització d'armament a tot el planeta. El Santander ha contribuït en l'última dècada amb més de 1.000 milions d'euros en armes que són directament responsables de violacions de drets humans

de milions de morts. Però la realitat no s'atura aquí. El Santander participa també en la destrucció de l'Amazònia, mitjançant la megahidroelèctrica de Santo Antonio (Brasil), sense assumir la seva responsabilitat en els greus danys socials i ambientals causats. La majoria de les famílies desplaçades no han estat indemnitzades, i més de 3.000 pescadors han estat llançats a la misèria en desaparèixer la pesca a l'àrea de la represa. La brutal explotació laboral soferta pels treballadors els ha obligat a declarar-se en vaga per quarta vegada en el mes de març. Resulta lamentable que davant denúncies de tal magnitud, el senyor Botín no hagi pogut brindar respostes ni aportar dades concretes que demostrin el contrari. Quina incoherència!

. EDITORIAL

Bales de goma, fins quan?

La mort d'Iñigo Cabacas, aficionat de l'Athletic Club de Bilbao, com a conseqüència de l'impacte letal d'una bala de goma disparada per agents de la Brigada Mòbil de l'Ertzaintza, és un punt d'inflexió en l'ús d'aquests perillosos projectils per part de les policies de l'Estat espanyol. El resultat inequívoc de l'autòpsia tanca la porta a les especulacions instigades pel conseller Rodolfo Ares, una estratègia de confusió que també ha estat utilitzada en múltiples ocasions en el cas de la policia catalana. Ho va fer Joan Delort l'any 2009, s'hi va sumar Joan Saura l'any 2010 i ho ha reblat Felip Puig l'any 2012. Tots ells van posar en dubte que la causa de les terribles ferides de manifestants o aficionats al futbol fossin ocasionades per aquestes pilotes de cautxú que a una velocitat de 300 km/h poden

perforar el vidre blindat d'una entitat bancària. A partir d'ara el silenci o el mirar cap a un altre costat s'han acabat. L'autor material de la mort d'Iñigo Cabacas té un número de placa, un nom i uns cognoms, i haurà de respondre penalment per un delictes d'homocidi. Els màxims responsables policials han explicat en reiterades ocasions que controlen l'acció dels antiavalots, i poden saber amb detall quantes bales són disparades i quins agents premen el gallet en cadascuna de les intervencions. Si en aquest cas no s'actua amb diligència s'estarà encobrint l'autor dels fets. La pregunta, mentrestant, és: fins quan? Què més fa falta perquè s'acabi amb elles? Quants ulls? Quantes vides? Mentre trobem resposta, cada ull i cada vida haurien de ser els nostres ulls i les nostres vides.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana tanquem una etapa que vam començar fa dos anys i tres mesos. La setmana que ve trobareu una DIRECTA renovada que de ben segur us agradarà molt més, i pel mateix preu. Quan vam començar a sortir setmanalment, l'abril del 2006, ho vam fer amb una DIRECTA de 28 pàgines, quatre d'elles a color i la resta en blanc i negre. Al gener del 2010, quan ens vam fusionar amb *Illacrua*, vam augmentar la DIRECTA a 32 pàgines, mantenint la mateixa proporció de pàgines a color. Doncs bé, aquesta setmana serà la última que la DIRECTA sortirà en aquest format. A partir de la setmana que ve, la DIRECTA sortirà amb totes les pàgines a color. Serà com quan va aparèixer el *tecnicolor*, notareu un canvi qualitatiu important, sobretot pel que fa a fotografia, il·lustració i tot l'àmbit gràfic en general. Això és possible degut a les baixes de preu que les rotatives, igual que la resta d'empreses, han hagut de fer per afrontar la crisi. Per part nostra suposarà un augment de feina i de resolució de qüestions tècniques, però sabem que el resultat serà molt positiu. D'altra banda, l'arribada del color a la DIRECTA suposarà un canvi general de tota la revista, però que no aplicarem fins al setembre degut a les dificultats que un canvi tan gran comporta. De moment, despedim el món en blanc i negre i donem la benvinguda al color. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego n.º 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECOEIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Neveres buides

Xavi Martí
directa@setmanaridirecta.info

Juan Carlos, González, Pujol, Aznar, Borrell, Zapatero, Guindos, Rajoy, Rato, Mas, Boi Ruiz o Mas-Colell i tots els banquers i grans empresaris de l'Estat (als quals sumarem els dirigents dels sindicats pactistes que permeten que segueixin exprimit i esclavitzant la població) mai sabran el que és obrir la nevera i trobar-la buida, amb un tomàquet que ja fa dies que s'avorreix d'estar sol i una aigua amb gas que ja no fa bombolletes. El que sí que saben és que les caixes fortes dels bancs cada cop estan més plenes i que la situació s'està tornant insostenible (en un passat, aquells nivells de crisi econòmica van derivar en guerres i

revolucions). Els polítics que obeeixen cegament els dictats de les entitats financeres mai pensaran en la ciutadania, ja que els seus sobrosos en forma de vestits o sobres tancats i les partides necessàries per sufragar les seves campanyes electorals (on despleguen l'art de mentir i somriuen tant que sembla que es parteixin els seus llavis) podrien desaparèixer, fer-se fonedissos, com la seva vergonya. Ells i elles són els que estan donant la raó a Wallerstein, que el 1997 va publicar *El futuro de la civilización capitalista*, on analitza el que podria passar fins el 2050. L'autor parla de tres possibles i futures fórmules socials, dues de les quals serien les desitjades per polítics, empresaris i banquers: una mena de neofeudalisme que seria

fortament desigualitari i que es podria legitimar gràcies al retorn de la creença que existeixen jerarquies naturals i un feixisme democràtic dividit en dues castes (el 20% de la població mundial governaria sobre el 80% restant, que estaria format per un proletariat treballador totalment desarmat). Aquest darrer ordre mundial va ser el que Hitler tenia al cap. El que és més trist de tot, però, és que tots hem de morir i, per tant, no serveix de res acumular i acumular diners i propietats, ja que no els portarem a la tomba. Vull dir a polítics, empresaris i banquers que poder acumular comporta que un gran nombre d'éssers humans ho passin malament i que fomentar això deu ser de personatges que es recreen en el seu sadisme i el seu egoisme.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Il·lacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 10

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

José Mestre processat per narcotràfic | PÀG. 9

La nova estratègia de la ultradreta a Castelló | PÀG. 10

L'aeroport de Fabra i Camps ha quedat sense ús | PÀG. 11

Crítiques a la planta de biomassa al Ripollès | PÀG. 12

BARCELONA · ALBERTO FERNÁNDEZ DÍAZ PRETENIA CREAR UNA OFICINA ELECTORAL PER AFAVORIR UNA AMANT AMB DINERS PÚBLICS

Un diari mexicà destapa la presumpta corrupció del cap del PP de Barcelona

Les gravacions de les converses comprometedores de l'actual vicepresident de la Diputació de Barcelona inunden les xarxes socials, mentre són censurades a les redaccions dels grans mitjans

Jesús Rodríguez redaccio@setmanaridirecta.info

Alberto Fernández Díaz, cap del grup municipal del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona i vicepresident de la Diputació de Barcelona, és el protagonista d'una gravació on s'evolucionen les seves corrupteles dins el partit i en relació a la gestió econòmica al capdavant del seu equip al consistori de la capital catalana. La filtració va ser publicada pel diari mexicà *Quequi*, però el conjunt dels mitjans de comunicació catalans han decidit censurar-la basant-se al fals argument que es tracta de fets relacionats amb la

La filtració va ser publicada pel diari mexicà *Quequi*, però els mitjans catalans han decidit censurar-la

seva vida privada-, tot i que les direccions dels diaris i les editores de programes de televisió i ràdio n'estan al corrent des de fa setmanes. Les direccions d'*El Periódico*, *La Vanguardia*, el diari *Ara*, *BTV* i *RTV*, entre d'altres, han decidit no publicar el contingut de les gravacions tot i haver-ne pogut confirmar l'autenticitat. De les converses es desprèn que Fernández Díaz va crear una oficina electoral en el marc de les eleccions municipals de 2011, per afavorir els interes-

El diari mexicà 'Quequi' va publicar la notícia l'1 de febrer de 2012 amb el contingut de les gravacions d'àudio i els SMS

sos d'una dona argentina amb qui, segons aquest diari mexicà, mantenia una relació sentimental, tot i que ambdós estan casats. Això contrasta amb la postura oficial del líder popular en temes com la prostitució i la família, sempre mantenint una línia política molt conservadora, alineada amb la doctrina de l'Església catòlica. La filtració, però, va més enllà i mostra una sèrie d'actuacions que comprometen Fernández Díaz i el situen en el camp de la il·legalitat, amb accions que podrien suposar delictes de tràfic d'influències i malversació de fons públics. En concret, Fernández Díaz arriba a afirmar que

manipularà el contingut de les dietes per poder pagar un sou amb un xec nominal a la seva amiga, anomenada Lorena Martins.

Les converses mostren una sèrie d'actuacions que comprometen Fernández Díaz

La informació va ser publicada fa dos mesos, però no va tenir cap transcendència pública a Catalunya. Martins pregunta directament

a Fernández Díaz com s'ho farà per pagar-li diners a través de les dietes del grup municipal del PP al consistori barceloní i aquest li respon: "Les dietes? Que et poso el quilometratge, que tu ets una col·laboradora, que vius a Terrassa i que cada dia fas tants quilòmetres i, per tant, et poso... ara m'ho invento: et puc pagar 800 euros al mes, poso despeses de gasolina, tal, tal, tal [...] Jo cada 'x' temps et faig un xec oficial que porta el segell del grup municipal popular i l'ingressa al teu compte". En altres moments de la gravació, el polític popular parla per telèfon amb el seu cap de gabinet Carlos Nieto, a qui anomena col·lo-

qualment *Nietes* i amb qui, entre d'altres aspectes, parla de com aconseguir per vies no regulars l'alta de la instal·lació d'aigua a la seva oficina electoral, mitjançant una trucada directa a la secretària d'Angel Simón, el director general d'Aigües.

Ara, Lorena Martins, fa un desmentit parcial dels fets
El dimecres 4 d'abril, el diari digital *Catalunya Press* va ser el primer que se'n va fer ressò. Poques hores més tard, la mateixa Lorena Martins es va posar en contacte amb aquest diari digital i va assegurar que tot plegat era un muntatge del seu pare, extrem que fonamentava amb una rocambolesca

"Jo cada 'x' temps et faig un xec oficial que porta el segell del grup municipal popular i l'ingressa al teu compte"

història d'amenaçes i màfies. En canvi, però, no va negar que ella fos la protagonista de la gravació. El PP de Barcelona, tot i les greus acusacions, no ha denunciat el diari mexicà ni Lorena Martins i els seus representants s'han limitat a dir que no volen parlar del tema per no donar més protagonisme a la suposada xantatgista. Els grups municipals de l'oposició encara no s'han manifestat en relació al cas.

, així està el pati

VALLÈS OCCIDENTAL · ESTRANYA DETENCIÓ A TERRASSA DEL PERIODISTA I ACTIVISTA RACHID ALÍ

“El nostre cap vol parlar amb tu sobre el que escrius”

Dos agents de paisà dels Mossos d'Esquadra van detenir, de manera presumptament irregular, l'activista Rachid Elyounoussi al local del col·lectiu del qual és membre fundador, Terrassa Respon. Els fets van tenir lloc el diumenge 8 al vespre, durant les vacances de Setmana Santa. Rachid Alí col·labora a la publicació digital internacional Global Change, és fundador de la web de notícies Terrassa Respon i col·labora habitualment al nou diari 'La Torre'. Com a resposta a la detenció, el dilluns 9 d'abril al matí, diverses persones es van concentrar davant l'edifici dels jutjats i, posteriorment, davant de la comissaria de la Policia Nacional. El dimarts 10 a les 5 de la tarda, el col·lectiu esmentat i Solidaritat Antirepressiva de Terrassa van fer una roda de premsa davant l'ajuntament. El setmanari de comunicació DIRECTA ha parlat amb Rachid Alí perquè ens expliqui els detalls de la detenció.

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Què va passar?
A tres quarts de vuit de la tarda, dues persones van trucar a la porta, nosaltres érem al pis de dalt fent guàrdia de comunicació i un company va baixar a veure qui era. Dos nois li van preguntar per "Rachid, el que escriu i fa xerrades", dient-los que venien de l'Ateneu Candela, un altre col·lectiu de la ciutat. Vaig baixar i em van dir que eren mossos i que el seu cap volia parlar amablement amb mi "sobre el que escrius". Jo els

“Dos nois van preguntar per ‘Rachid, el que escriu i fa xerrades’ dient que venien de l'Ateneu Candela”

vaig dir que no m'interessava el seu cap i que, si volia parlar amb mi, vingüés demà. Ells van insistir i jo els vaig demanar l'ordre de detenció. Em van dir que no tenien cap ordre i continuaven dient que els agradava com escriu, però que els havia d'acompanyar. Davant la meva negació, van canviar el to i em van demanar que m'identifiqués. Vaig anar a buscar un paper de la Policia Municipal on consta el meu nom i la resta de dades per-

ANABEL RALIÚ

sonals, però no li van fer ni cas. És clar que tenien l'objectiu de treure'm del local perquè, a dins, no tenien força per detenir-me. Aleshores, em van demanar el passaport i jo, confiant-hi, els vaig dir que el tenia a casa i que el podíem anar a buscar. Vam baixar fins a la placeta de la Creu Gran (al costat del local) i ells volien que pugés al seu cotxe. Hi havia dos cotxes patrulla i un de normal i jo que els vaig dir que vivia allà mateix i que no calia anar-hi en cotxe. En aquell moment, em van agafar amb força i, quan jo vaig preguntar per què ho feien i vaig demanar un altre cop que em mostressin l'ordre de detenció (moment que es veu al vídeo), em van ficar dins el cotxe.

Dins del vehicle, es van posar en contacte amb la comissaria i els van informar que no tenia cap ordre d'expulsió. Un cop vam arribar a la comissaria de Mossos, l'agent que m'havia detingut em va comunicar, amb un somriure, que estava "detingut per resistència". Jo els vaig dir: "Ara ja no és ordre d'expulsió, és resistència?"; i ell em va dir que sí. "Doncs has de saber que estàs gravat, ara no pots mentir, hi ha veu i imatge", li vaig dir, perquè els meus companys havien enregistrat la detenció. Llavors, els va canviar el caràcter. Quan es van donar que no era tan

senzill, em van demanar el número d'un advocat i d'un familiar. Ells coneixien el meu germà i els dos *secretos* van dir a la noia que estava redactant que ho escriguéis bé perquè jo els podria portar problemes. Després, em van deixar a la cel·la i em vaig negar a menjar durant tota la nit. De tant en tant, venien policies a demanar-me pel meu estat.

“Dins del vehicle, es van posar en contacte amb la comissaria i els van informar que no tenia cap ordre d'expulsió”

L'endemà, em van conduir als jutjats a les 9:30 del matí i vaig passar a declarar a les 12 del migdia. La jutgessa em va preguntar pels fets i l'informe dels Mossos deia que jo havia corregut, tot i que jo tinc la mobilitat de la cama limitada a causa de la malaltia de Crohn i m'és impossible desplaçar-me ràpid. Em van deixar en llibertat sense càrrecs i la jutgessa ac-

ceptarà que els mossos declarin, ja que jo interposaré una denúncia per detenció il·legal.

Però això no és tot. Com que van fracassar amb l'ordre d'expulsió, van trucar el Cos de la Policia Nacional per pressionar perquè m'esperessin als jutjats. Quan vaig sortir, dos membres de la Policia Nacional m'esperaven i, al cotxe, em van dir que no havien cursat cap ordre d'expulsió contra mi i que els havien fet tornar expressament de vacances per mi. Ells mai no han informat els Mossos que jo estigui en situació il·legal. Jo porto onze anys aquí, vaig estar en situació legal fins l'any 2007, moment en què -no pas per deixadesa- no vaig renovar els meus papers, però tinc domicili fix i d'aquí un mes seré pare.

Per què creus que et van detenir?
Jo crec que volen desviar la mirada cap a Terrassa perquè hi ha un creixement de la contestació social i estem fent molta feina. Terrassa Respon fa un seguiment del moviment amb detalls. Avui dilluns, per exemple, tenim una assemblea a les 10 del matí per plantejar els dies de l'acampada i ells, amb el seu joc, han influït en la nostra feina. A Terrassa Respon i Global Change, gravem i redactem i som gairebé l'únic mitjà que segueix el moviment amb detalls. Jo no sóc

un gran perill ni una amenaça per a l'Estat. Ells han buscat un cap de turc per crear soroll, però, per sort, ho han fet fatal. La vaga general i les darreres reunions dels indignats es van organitzar a Terrassa Respon i ells temen que en aquest local s'estan fent coses. El Departament d'Interior cada cop està més obsessionat amb els moviments

“Interior cada cop està més obsessionat amb els moviments socials però en lloc de respondre als problemes, responen amb repressió”

socials; estan espantats amb el creixement de la indignació i, en lloc de respondre als problemes, responen amb repressió, cosa que no soluciona res i crea més ràbia i odi cap a aquest cos. Ho estan fent molt malament i demostren que no tenen ganes ni intenció de seure i arreglar els problemes socials; per a ells, l'única resposta és el pal.

, així està el pati

BARCELONÈS · FIANÇA MILIONÀRIA PER L'EXDIRECTOR GENERAL DE TERMINAL DE CONTENIDORS DE CATALUNYA (TERCAT)

El jutge creu provat que José Mestre era la peça clau d'una xarxa de narcotràfic

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

José Mestre, l'empresari del port de Barcelona acusat de liderar una xarxa transnacional de tràfic de cocaïna, torna a seure al banc de les acusades. L'Audiència Nacional espanyola ha tancat la instrucció contra els quinze responsables de l'organització, que aniran a presó si no dipositen una fiança col·lectiva de 150 milions d'euros. El jutge Fernando Andreu considera provat que Mestre "seria la persona clau de tot l'entramat, ja que era qui hauria ofert la possibilitat d'utilitzar les infraestructures del port barceloní, controlades per ell, per introduir la droga" i

José Mestre hauria ofert la possibilitat d'utilitzar les infraestructures del port barceloní per introduir la droga

hauria sufragat un 30% de les despeses per la importació d'un total de 1.700 quilos de cocaïna des de l'Amèrica Llatina. Exdirector general de Terminal de Contenedores de Catalunya (TERCAT), l'operadora logística més gran del port, Mestre va ser detingut el 22 de juny de 2010, quan es va descobrir la seva implicació a l'hora de facilitar l'entrada de diverses partides de coca, sobretot procedents de Panamà. L'operador, el jutge va decretar el seu ingrés a presó, d'on va sortir el juliol de l'any passat sota una fiança de deu milions d'euros.

Detall d'una de les terminals del Port de Barcelona que controlava l'empresari José Mestre

A finals de 2009, la policia espanyola, alertada per les autoritats britàniques, va començar a investigar les activitats d'un grup que feia arribar grans quantitats de droga a l'Estat per via marítima, amagada a l'interior de contenidors de mercaderies legals. La recerca va desvetllar que la identitat del cervell de la trama, conegut amb el sobrenom del *Don* dins l'organització, corresponia a la de José Mestre, poderós potentat del sector portuari. El 25 de maig de 2010, Mestre es va reunir amb el narcotraficant mexicà Héctor Murillo a l'hotel NH Constanza de Barcelona per ultimar els preparatius per acollir un carregament. Aquella mateixa tarda, Mestre va ser condecorat per l'expresident José Montilla com el "millor empresari del sector" en el marc del Saló Internacional de la Logística.

Un 'bon vivant'

Propietari del Grupo Mestre i soci o directiu de més de 50 empreses, als 53 anys, José Mestre gaudeix d'una immensa fortuna. Durant el registre de la seva mansió de quatre plantes al barri de Pedralbes, on vivia entre luxes servit per set minyones, es van trobar obres d'artistes com Miró, Picasso i Tàpies, que van ser intervingudes per ordre judicial. A la caixa forta del seu despatx, hi guardava 40.000 euros i altres divises, que necessitava "per les despeses corrents de la casa". Al garatge, hi aparjava vuit cotxes, entre ells, un Porsche i un Rolls Royce valorat en mig milió d'euros. Client preferent de la Joieria Rabat, vinculada a la xarxa de corrupció policial del cas *Macedònia*, on va adquirir una vintena de telèfons mòbils de la marca Vertu, la més cara del món, amb models que s'enfilen fins als

20.000 euros la unitat. A ell, però, li cobraven la meitat. Malgrat la seva posició, Mestre no freqüentava gaire els principals cercles de la gran burgesia barcelonina, no obstant això, sovint presumia de les seves relacions amb el PP.

Fortuna sospitosa

José Mestre va heretar l'imperi empresarial del seu pare, Juan Mestre *el Panocha*, un emprenedor del barri de Can Tunis que, als anys 50, va començar a fer negocis amb l'adquisició d'un bar i una furgoneta de repartiment. Fins que, un dia, es va oferir a descarregar un vaixell del moll i la seva fortuna va créixer de manera exponencial. La periodista d'El País Ariadna Trillas el descriu com "un home capaç de passejar pel port amb un feix de bitllets en una butxaca i una pistola a l'altra". En dues dècades, la

gestió de les importacions procedents de l'URSS i un negoci de càrrega i descàrrega de productes metal·lúrgics el van fer ric. El 1981, va ser detingut, acusat de robar 130 tones de llautó d'una partida destinada a l'Iran. El fill José, però, va assumir la culpabilitat del robatori i, després, va fugir a França i s'hi va estar fins que va prescriure el delicte. Amb la creació de l'operadora logística de contenidors TERCAT, el 1991, es va enfrontar a la fins llavors monopolística Terminal de Contenedores de Barcelona (TCB). Això va donar lloc a una guerra bruta entre les dues firmes, en què els Mestre van utilitzar els estibadors del moll com a *braç armat*. El 2002, va invertir set milions per construir una nova seu

Mestre va ser condecorat per l'expresident Montilla com el millor empresari del sector de la logística 2010

corporativa, que va ser inaugurada pel conseller de Política Territorial d'Aleshores Felip Puig. El seu cop més notori va arribar el 2006, quan TERCAT va vendre el 70% de les accions a la multinacional xinesa Hutchinson Fort Holdings, la primera empresa del ram a escala internacional, per aconseguir l'adjudicació de la gestió de la nova terminal del port. Actualment, el Grupo Mestre aglutina un conglomerat d'empreses principalment dedicades a la gestió portuària, però amb interessos, també, al sector immobiliari i al de la fabricació de dispositius d'il·luminació, entre d'altres.

> El 'Don' de la màfia del port

José Mestre controlava una complexa infraestructura transnacional des de l'ombra per fer arribar la cocaïna des d'Amèrica Llatina. A l'operació que el va delatar, la droga s'ocultava en contenidors de ferralla, que es feien arribar des de Panamà, tot i que també s'han detectat importacions des de Colòmbia i l'Argentina. El metall que servia de tapadora l'adquiria Chatarrerías Cano, empresa fantasma a nom d'Higinio Alonso, que disposava d'un magatzem

prop de Madrid per emmagatzemar les partides. L'extorero colombià Olmer Valencia coordinava la preparació, el transport i la recepció dels contenidors. El nexa entre productors i compradors anava a càrrec del mexicà Héctor Murillo. Mestre exercia el control a través de la seva mà dreta, Daniel Martín Travis, que tenia un mòbil que només feia servir per comunicar-se amb el seu cap. Per reconèixer l'aparell, li havia enganxat un adhesiu amb el nom de

Don. La caiguda de Mestre suposa un cop important contra les màfies que operen al port de Barcelona, que han estat notícia aquests darrers anys. La policia espanyola i la Guàrdia Civil hi mantenen una estreta relació des de sempre; els escàndols s'hi succeeixen habitualment. El mes passat, el fiscal anticorrupció José Grinda va recordar que, al port i a Catalunya en general, hi ha un "seriós problema de corrupció policial".

Mestre parla amb un policia moments abans de ser detingut, el 22 de juny de 2010

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ · ELS GRUPS NEOFEIXISTES ESPANYOLS ES DISFRESSEN DE MOVIMENT CRÍTIC

La connexió neonazi de l'associació Impulso a Castelló de la Plana

Acte a la seu de l'organització Impulso de Castelló de la Plana

Descobrim la militància neonazi d'alguns dels promotors de la xerrada amb neofeixistes italians de Casa Pound que s'organitzà el mes de gener passat a Castelló i les disfresses amables de les noves organitzacions i centres socials nazi-feixistes a casa nostra

Joana Peris
redaccio@setmanaridirecta.info

Castelló de la Plana era el punt de partida de la gira per l'Estat espanyol del líder feixista italià Gianluca Iannone, promotor del centre social ultradretà Casa Pound, i de Gabriele Adinolfi, fugit de la justícia italiana durant anys per la seua relació amb organitzacions terroristes d'extrema dreta com el Nuclei Armati Rivoluzionari (NAR) i promotor de diverses iniciatives neofeixistes. Els partits de l'oposició i els moviments socials de Castelló van denunciar que l'associació Proyecto Impulso havia aconseguit el permís del local municipal Urban per celebrar l'acte, que també va comptar amb la presència del responsable de relacions internacionals de Plataforma per Catalunya (PxC), el valencià Enric Ravello.

Davant la pressió popular, l'organització de l'acte va emetre un comunicat on negava cap relació amb l'extrema dreta: "Impulso no té res a veure i no constitueix, com s'ha dit, un eix d'organització de la ultradreta castellonenca. Impulso no té cap vinculació amb cap partit polític ni amb cap associació d'extrema dreta". De fet, els estatuts de l'organització no contenen cap referència que els pugua situar en aquest espectre ideològic. Segons el text, modificat l'estiu de 2010, quan

canviaren el nom de l'Associació Arista per Impulso, algunes de les finalitats de l'associació són "millorar les condicions socials dels més desfavorits, fomentar la solidaritat i el respecte entre distints estrats socials i despertar consciència cívica entre els ciutadans". Una declaració de principis que no faria sospitar ningú i que no és el primer cop que una organització d'extrema dreta fa servir per inscriure's al Ministeri de l'Interior.

"Defensem la identitat de cada poble, la seua idiosincràsia i la seua cultura davant les ingerències estranyes"

Impulso però, a la web, no amaga la seua posició respecte a la immigració: "Defensem la identitat de cada poble, la seua idiosincràsia i la seua cultura davant les ingerències estranyes". La resta de l'ideari de l'associació bé podria ser signada per qualsevol moviment social crític, però, com que no entra en detalls, difícilment es pot deduir que es tracta

Membres del Casal Tramuntana de Barcelona, disfressats i ballant al ritme de Hard Bass, increpen un grup d'antifeixistes

d'una organització impulsada per neonazis.

Mentre trobem abundants referències a Impulso a les webs neonazis més actives de tot l'Estat, descobrim que qui sol·licita el permís en nom de l'associació per celebrar l'acte al centre municipal Urban de Castelló són dos candidats a les llistes electorals del partit neonazi Democracia Nacional (DN): Yago Repollés de Aymerich i Laura Portolés Soler, que demanaren el local per "presentar dos llibres i una associació italiana". A més, Portolés també figura a les llistes del sindicat d'estudiants ultradretà Estudiantes por la Libertad a les eleccions del claustre de la Facultat de Dret de la Universitat de València l'any 2011. A la seua web, aquesta organització d'estudiants reconeix els seus vincles amb organitzacions ultres i blaveres com el Grup d'Acció Valencianista (GAV) o l'extint partit Coalición Valenciana (CV), que defensen el castellà com a llengua vehicular a la universitat i es posicionen insistentment contra el catalanisme.

El centre Urban va denegar l'espai a Impulso per celebrar l'acte, que finalment va tenir lloc a la seu de l'organització, coneguda com Zona Zero, al carrer Benlliure número 10 de la capital de la Plana. Tampoc va poder comptar amb la presència de l'esperat líder de Casa Pound, Gianluca Iannone, que cauria ser signada per qualsevol moviment social crític, però, com que no entra en detalls, difícilment es pot deduir que es tracta

ana amb qui estava enfrontat. Però Iannone, que també tenia previst visitar Sevilla, Barcelona i Madrid, va aterrar uns dies després, juntament amb els membres de la seua banda de rock anticomunista (RAC) Zeta Zero Alfa, que va oferir un concert a Sevilla davant un centenar d'ultres.

Inspirats en el model italià, els neofeixistes espanyols han redefinit la seua estratègia de cara al públic

Inspirats en el model italià, els grups neofeixistes espanyols han redefinit la seua estratègia de cara al públic: han abandonat la vella simbologia i estètica agressiva pròpia de l'extrema dreta i s'han disfressat de moviment crític, anticapitalista i fins i tot solidari. Això és el que fa España2000 a València des de fa un temps, a través del conegut Hogar Social Patriota María Luisa Navarro, un local on, segons la gent que el freqüenta, han donat habitatge a diverses persones sense recursos i on es mesclen conferències del partit amb el repartiment de queviures, motiu pel qual han aconseguit ser beneficiaris del Banc d'Aliments. El que no expliquen és que aquesta soli-

daritat està destinada només a persones *espanyoles*. Això sí, España2000 no amaga la seua relació directa amb aquest projecte, que porta el nom de la mare del líder ultra José Luís Roberto.

A Barcelona, la inauguració del Casal Tramuntana, impulsat per militants d'extrema dreta, demostra que aquesta estratègia s'està desenvolupant arreu de l'Estat a passos accelerats. La resposta que van donar els membres del casal als grups antifeixistes que s'hi concentraren el 31 de març, quan una vintena d'individus disfressats i ballant al ritme de Hard Bass increparen els manifestants, no és casual. Aquesta moda del Hard Bass, un nou estil de música electrònica importada des de Rússia i que nombrosos grups ultres fan servir per fer les seues particulars *performances*, ja s'ha vist, aquests darrers mesos, a Madrid i altres ciutats de l'Estat, on també s'han desenvolupat noves iniciatives que trenquen amb la tradició ultradretana espanyola. Els White Boys, per exemple, es presenten com un col·lectiu d'artistes urbans que fan *graffitis* i altres accions pròpies de la cultura alternativa fins ara menyspreada per l'extrema dreta i que tenen diversos vídeos a la xarxa fent exactament el mateix que els ultres de Tramuntana amb disfresses i Hard Bass. Segons diverses fonts, aquest grup està darrere l'agressió que van patir, fa unes setmanes, diverses estudiants de la Universitat Complutense de Madrid a mans d'un grup d'ultres disfressats.

XAVIER RUIS

, així està el pati

LA PLANA ALTA · UN ANY DESPRÉS DE LA SEVA INAUGURACIÓ, L'AEROPORT CONTINUA SENSE AVIONS NI PERMISOS

Campanes al vol: l'aeroport de Castelló o el repte de Carlos Fabra

Francisco Camps i Carlos Fabra a l'acte d'inauguració de l'aeroport de Castelló el 25 de Març de 2011

Enric Sendra i Eloy Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

Sense avions i sense permisos. Així continua el conegut aeroport de Castelló, situat entre les petites localitats de Benlloch i Vilanova d'Alcolea, a la Plana Alta. Un any després de la seua inauguració, encara no s'ha aclarit què passarà amb la joia de Carlos Fabra. Només cal apropar-se a l'aeroport per veure la situació. Una escultura gegant, obra del famós artista castellanenc Juan Ripollès, il·lustra el malbaratament de les gestions del govern valencià. L'obra està envoltada de polèmica, després que l'artista assegurés que, per construir-la, es va inspirar amb l'expresident de la Diputació i president de la societat promotora de l'aeroport (Aerocas), Carlos Fabra. Al cost de l'escul-

tura, 300.000 euros, cal sumar-hi els 150 milions que ha costat la construcció de la infraestructura i les inversions que s'han fet en publicitat, quantificades en prop de 30 milions. La despesa, però, augmenta constantment arran dels defectes ocasionats per la construcció, que ara hauran de ser esmenats. Les obres no s'adapten a la normativa vigent, ja que es va suprimir part del projecte i es va eliminar la pista de rodatge on giren els avions que aterren i, a més, la pista central no té amplària per al gir de les aeronaus.

Oposició al projecte de Fabra

El delegat d'urbanisme a l'Ajuntament de Vilanova d'Alcolea per l'Agrupació Vilanovina Independent, Joaquim Laborda, pensa que "la construcció de l'aeroport és un capritx de Carlos Fabra perquè no hi

ha oferta turística a la província". En un principi, aquesta oferta turística eren els projectes fantasma del parc temàtic Mundo Ilusión i diversos camps de golf, però "els va sortir carabassa". Diversos grups ecologistes també s'han pronunciat contra la construcció de l'aeroport, ja que els terrenys on està ubicat són d'una riquesa molt alta i asseguren que constitueix un atemptat contra el medi ambient. El Grup per a l'Estudi i Conservació dels Espais Naturals (GECEN) ha aconseguit la paralització de les obres en nombroses ocasions gràcies a les denúncies que ha fet per delictes mediambientals. Aquest grup pretén que "s'apliqui correctament la Declaració d'Impacte Ambiental i salvaguardar la colònia de l'esperver cendrós", l'espècie més afectada per les remodelacions del terreny.

Discrepàncies institucionals

L'oposició ha arribat als consistoris, que han demandat la Diputació de Castelló. És el cas del consistori de Vilanova d'Alcolea. El consistori va detectar irregularitats en la gestió dels terrenys de l'aeroport, com la inexistència d'informes tècnics que quantifiquen el valor del terreny. A més, d'acord amb l'actual legislació, els convenis d'expropiació dels terrenys amb un valor superior al 10% del pressupost municipal han de ser aprovats pel ple municipal i només van ser signats per l'alcalde anterior, del Partit Popular. El regidor Joaquim Laborda explica que "la demanda no és per la quantitat de diners, sinó perquè la tramitació s'ha fet de manera errònia" i assegura que, amb l'error dels tràmits, Aerocas ha generat una plusvàlua que haurà de pagar a l'Ajuntament.

La partida continua

El joc no s'ha acabat. Segons el president de la Generalitat valenciana Alberto Fabra, l'aeroport es posarà en funcionament quan estiga en "garantia" d'utilització. En aquests moments, s'estan fent negociacions amb gestores i amb les diferents companyies. Segons Fabra, AENA (l'empresa pública que gestiona la navegació civil aèria a l'Estat espanyol) sembla ser el principal contacte del govern valencià. Però no hi ha res resolt. Ni tan sols AENA es vol ocupar d'aquesta obra faraònica ruïnosa. La direcció de Carlos Fabra -investigat per nombrosos casos de suborn, prevariació i tràfic d'influències- ha estat criticada pel director general de l'aeroport, Juan García Salas, que reconegué públicament que "s'havien equivocat i havien fet les coses malament".

Segons el president de la Generalitat valenciana Alberto Fabra, l'aeroport es posarà en funcionament quan estiga en "garantia" d'utilització

Laborda considera que l'aeroport és "necessari i favorable per a la província", però creu que primer s'hauria d'haver construït alguna cosa per "oferir" al turisme i "no fer les coses a l'inrevés". També remarca que "més val agafar-s'ho amb un somriure o de conya, ja que, si no, n'hi ha per deprimir-se".

Passi el que passi, d'ara en endavant, l'aeroport de Castelló ja ha esdevingut un símbol, tant del malbaratament al País Valencià com de les resistències que ha generat. A les seves portes, s'hi han manifestat, per exemple, treballadors contraris a les retallades de Fabra a l'ensenyament i la sanitat públiques.

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

la Burxa

BarriSant5.org

comunicació popular
des de 1998

disco
100

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL

www.cronda.coop

, així està el pati

RIPOLLÈS · L'EMPRESA TRANSNACIONAL DALKIA VOL CONSTRUIR UNA PLANTA DE BIOMASSA A LA COLÒNIA LLAUDET

Rebutgen fer una consulta sobre la central de biomassa de Sant Joan

Oscar Romero

ripolles@setmanaridirecta.info

El ple de l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses que es va celebrar el 30 de març va rebutjar una moció presentada per la CUP que demanava una consulta popular sobre el projecte de construcció d'una planta de biomassa per generar 10 megawatts d'energia elèctrica al polígon Llaudet. La moció va comptar amb els vots favorables de CiU i ERC, però va ser rebutjada pels vots del PSC, que té majoria absoluta al consistori. L'alcalde santjoaní, el socialista Ramon Roqué, va al·legar que era "massa aviat per fer una consulta" i que els "vilatans i vilatanes no tenen prou informació". Durant el ple, un membre de la CUP va respondre que la informació "depèn del govern municipal", raó per la qual no entenen "perquè s'havia de condicionar un exercici de democràcia participativa que donaria més força al projecte". Així mateix, la CUP va afirmar que no s'oposaven a la instal·lació de la planta, sinó que tenien "dubtes raonables sobre la seva rendibilitat i el seu equilibri mediambiental".

Poca transparència

El rebuig a la consulta popular afegeix més confusió al voltant del projecte de la central de biomassa. La construcció de la planta es va anunciar per sorpresa ara fa un any, just abans de l'inici de la campanya electoral de les darreres eleccions municipals, fet que va fer sospitar que es tractava d'una maniobra electoralista. Des de llavors, els silencis i les informacions contradictòries s'han succeït. L'em-

Ja s'han modificat les normes urbanístiques de la Colònia Llaudet i s'ha construït una subestació transformadora

presa promotora, Agefred, filial de Dalkia, defensa que la planta suposarà una inversió de 35 milions d'euros i que comportarà la creació de més de 250 llocs de treball (100 directes i 150 indirectes). Els números, però, no surten: d'altres plantes de biomassa amb una dimensió semblant que hi ha en funcionament donen feina directa-

La planta de biomassa es vol construir a una de les poques planes fèrtils que encara resten a la comarca del Ripollès

ment a menys de 50 persones. Per altra banda, Roqué considera que és aviat per fer una consulta, tot i que les obres començaran el 2013, segons va anunciar ell mateix a la Fira de la Biomassa que es va celebrar el mes de febrer a Vic. Si més no, es pot dir que el projecte ja està en marxa perquè s'han modificat les normes urbanístiques de la Colònia Llaudet -ara es permeten construccions d'alçada superior als dotze metres, com xemeneies-, s'ha començat a parlar amb les propietàries dels terrenys afectats i s'ha construït una subestació transformadora per distribuir l'electricitat generada a la planta.

Biomassa i producció elèctrica

Actualment, arreu del territori, hi ha projectades prop de 40 plantes de biomassa similars a la que es vol construir a la Colònia Llaudet. L'allau d'aquest tipus de projectes, en què s'utilitzen grans quantitats de biomassa per produir electricitat, ha encès el debat entre les organitzacions ecologistes i les veïnes afectades. Recentment, la Federació d'Ecologistes de Catalunya, que agrupa una vintena d'entitats, ha publicat un manifest on defensa "deu raons per dir no als grans projectes de biomassa

per fer electricitat". Les ecologistes afirmen que la crema de biomassa és molt eficient per produir calefacció i aigua calenta però molt poc per produir electricitat (només un 20% d'aprofitament de l'energia produïda). El manifest també explica que la crema de biomassa contamina el medi i afecta la

Actualment, arreu del territori, hi ha projectades 40 plantes de biomassa similars a la de Sant Joan de les Abadesses

salut humana perquè emet molts elements contaminants, partícules ultra fines i gasos que s'escapen dels mecanismes de control i que provoquen patologies cardíacques, respiratòries, immunològiques, endocrines, nervioses, reproductives i cancerígenes. No obstant això, les organitzacions ecologistes remarquen que no estan en contra de les petites instal·lacions on es cremi biomassa produïda localment

per escalfar equipaments municipals o granges d'animals.

Els perjudicis que suposen les plantes de biomassa han fet que algunes veïnes hagin creat plataformes contràries a aquest tipus d'instal·lacions. És el cas de la Plataforma Salvem el Territori Pla d'Urgell, que s'oposa a la construcció d'una planta de biomassa de 14 megawatts de potència al municipi de Poal; o la Plataforma Garrigues per la defensa del territori, que rebutja la central de 16 megawatts que s'ha projectat al poble de Juneda.

Empreses transnacionals darrere les grans plantes de biomassa

En la majoria dels casos, les plantes de biomassa estan promogudes per grans empreses que presenten moltes contradiccions, tant pel que fa al discurs com a les seves pràctiques. Aquestes empreses, per exemple, defensen públicament que la biomassa és un "combustible totalment respectuós amb el medi ambient" sense tenir en compte que cremar biomassa contamina l'atmosfera. A més, equiparen la biomassa amb energies renovables com el sol, el vent, la geotèrmica o els salts d'aigua, tot i que és una energia que es renova però que es pot esgotar en funció

de la velocitat amb què es cremi. Sovint, la pràctica corporativa també s'allunya del respecte pel medi ambient. La planta de biomassa de Llaudet està promoguda per l'empresa Agefred, filial catalana de la transnacional francesa Dalkia, que al mateix temps és pro-

Rere el projecte de Sant Joan hi ha EDF, empresa elèctrica europea que explota 60 reactors nuclears

pietat d'unes altres dues empreses, EDF i Veolia Environment. EDF és l'empresa elèctrica europea més gran i explota una seixantena de reactors nuclears. D'altra banda, Veolia és l'empresa privada d'aigua més important del món, juntament amb Suez Environment. El cas més escandalós és el de la planta de biomassa de Juneda, la principal inversora de la qual és l'empresa basca Sener, que fabrica armes -míssils i bucs de guerra, entre d'altres- des de fa quatre dècades.

OSCAR ROMERO

L'Equador, les dues cares de Correa

L'any 2007, Rafael Correa, impulsat per les forces d'esquerra, va iniciar una veritable revolució social pacífica a l'Equador. El president d'aquest país ha conservat aquesta reputació en l'àmbit internacional amb una política exterior progressista i situada al costat dels líders regionals. L'article, però, revela la cara més conservadora de Correa dins les fronteres nacionals, amb acusacions de repressió dura contra diversos sectors de l'esquerra del país, entre ells, els col·lectius indígenes. El paper de la Xina com a sòcia preferent en l'explotació dels recursos naturals o el perfil neoliberal dels seus companys d'executiu són alguns dels aspectes que es desgranen tot seguit.

Dimitri Cevallos Defranc
afons@setmanaridirecta.info

corralito argentí) i que va obligar més de dos milions de persones a emigrar, principalment cap a l'Estat espanyol, Itàlia i els EUA.

Impulsat per les forces d'esquerra, Rafael Correa va arribar a la presidència de l'Equador el 2007 i, durant els dos primers anys de govern, va efectuar una veritable revolució social pacífica. Va emprendre accions com la renegociació del deute extern, l'aprovació de la nova constitució amb un 80% de suport popular, l'expulsió de la base nord-americana de Manta, la fi de la terciarització laboral (l'equivalent al que són les ETT a l'Estat espanyol), el reconeixement dels drets de la natura i la fixació d'un mínim del 5% del PIB per destinar a la salut i un 5% a l'educació (fins llavors només era del 3% per als dos àmbits).

Al Ministeri de Finances, hi trobem Patricio Rivera, consultor del Banc Interamericà de Desenvolupament (BID) que va dissenyar la política d'endeutament de l'Equador de 2003 a 2006. Rivera va participar activament en les negociacions del Tractat de Lliure Comerç (TLC) amb els EUA durant el govern de Lucio Gutiérrez, que es considerava el "millor aliat de George W. Bush" i que va arribar a oferir tropes equatorianes per ajudar en la invasió de l'Iraq. El secretari jurídic de la presidència, Alexis Mera, que actualment dirigeix la reforma judicial del país, també va ser col·laborador de l'expresident León Febres Cordero. Febres Cordero, del Partit Social Cristià (PSC), era un gran amic d'Augusto Pinochet i va governar el país a l'estil xilè, és a dir, amb mà de ferro.

Ara bé, un cop transcorreguts els dos primers anys, Rafael Correa va fer el que diverses analistes anomenen "el canvi de rumb", a partir del qual es va començar a desfer dels elements més progressistes i de les persones que van fundar el projecte polític, com Alberto Acosta, expresident de l'Assemblea Constituent que va ajudar a donar forma a la nova constitució. Després, vindria la ruptura amb els moviments polítics que li van donar suport, el moviment indígena Pachakutik i el Moviment Popular Democràtic (MPD), descendent de la línia marxista leninista.

Correa s'ha envoltat d'un nou equip ministerial i de col·laboradors provinents d'antics governs de tendència dretana

En aquest procés de ruptura amb l'esquerra del país, Correa es va començar a envoltar d'un nou equip ministerial i de col·laboradors provinents d'antics governs de tendència dretana i del món acadèmic, moltes d'elles antigues amigues de la universitat. És el cas, per exemple, de Natali Cely, exministra coordinadora de la producció i ara ambaixadora als EUA, que va estudiar a Harvard i va ser col·laboradora de Jamil Mahuat, el president que va propiciar el *feriado bancario* a l'Equador (un equivalent al

Un altre cas és la ministra de Transport i Obres Públiques, Maria Ángeles Duarte, constructora vinculada a megaprojectes del PSC i també a León Febres Cordero. Entre les seves obres emblemàtiques, trobem El Malecón 2000 i les ciutadelles emmurallades de luxe, pensades perquè els sectors més rics es puguin blindar de la pobresa i la delinqüència. Al Ministeri d'Energia, hi tenim Wilson Pástor, que va ser gerent general de CEPE-Textaco, consultor del Banc

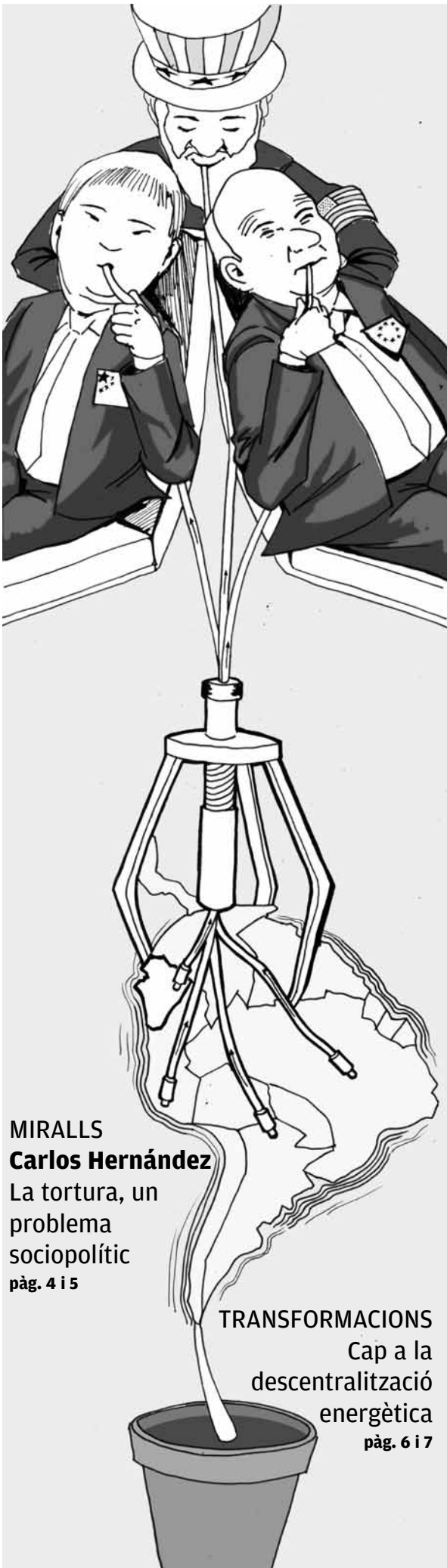
Quaderns d'Illacrua 101

DIRECTA 268

11 d'abril de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

MIRALLS
Carlos Hernández
La tortura, un problema sociopolític
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Cap a la descentralització energètica
pàg. 6 i 7

Mundial i subgerent de planificació de l'empresa CEPE.

Actualment, el govern de l'Equador, encapçalat per Rafael Correa, compta amb un poder gairebé absolut a tots els estaments de l'Estat. A l'Assemblea Nacional, té majoria simple; a les Corts de Justícia, avui dia, no hi ha càrrecs que no siguin propers o col·laboradors del govern, i el Consell Nacional Electoral sovint es confon amb un braç partidista del govern, segons denuncia l'oposició del país.

Actualment, la relació més important de l'Equador a escala internacional és amb la Xina. Segons declaracions del mateix Rafael Correa al diari *Hoy*, el país té "un 22 o 23% de coeficient del deute. Som complementaris amb la Xina: ells tenen excés de liquiditat i escassetat d'hidrocarburs, nosaltres tenim excés d'hidrocarburs i escassetat de liquiditat. El deute que manté l'Equador amb el país asiàtic -afegia Correa- puja a 7.271 milions de dòlars. La Xina finança els Estats Units i podria treure l'Equador del subdesenvolupament".

L'Equador s'ha embarcat en una nova aventura del deute extern, aquest cop amb la Xina, que sembla tenir la mirada posada en les riqueses naturals del país. Tot això sense oblidar els negocis amb les petrolieres nord-americanes i europees, que gaudeixen de bona salut al país. De fet, Repsol ha rebut diversos guardons per part del govern de Correa: un per "pràctiques de responsabilitat i sostenibilitat corporativa" i diversos reconeixements pels seus "principis d'inclusió".

Pel que fa a la Xina, l'escenari no sembla avantatjós per a l'Equador, ja que el pagament del deute es fa directament amb petroli, a un interès del 6% i amb una mora de quatre anys. La Xina no només té set de petroli, sinó també fam de coure; és per això que

vol explotar el jaciment equatorià d'El Mirador, al cantó d'El Pangui, a la província de Zamora Chinchipe. Aquest punt ha estat el detonant perquè diversos moviments socials iniciessin una marxa de 700 quilòmetres que va sortir el dia 8 de març i, després de recórrer tot el país, va arribar a Quito el dia 22. El govern va intentar desmobilitzar la protesta empresonant diversos dirigents socials sense motius justificats. A més, s'ha dut a terme una campanya de desprestigi a través dels mitjans de comunicació governamentals, que s'han convertit en veritables aparells de persecució, desprestigi i ocultació segons les dirigents socials opositores.

Correa ha declarat que l'enemic principal del país són "les esquerres infantils" i els grups ecologistes i d'indígenes que s'oposen a la modernitat

El projecte El Mirador, pensat per extreure coure, és un veritable despropòsit segons diverses organitzacions socials i analistes importants com Alberto Acosta i Carlos Zorrilla. L'operació, executada per una transnacional xinesa a través de l'empresa Ecuacorrrente, deixarà un cràter d'un quilòmetre de longitud i 255 metres de profunditat. La inversió estrangera serà de 1.400 milions i es pretenen extreure 2.267 milions de quilos de coure, que tindrien un valor de 19.042 milions al mercat, 11.000 dels quals es destinarien a costos d'extracció. L'Estat es quedaria amb 4.500 milions en 25 anys, una suma que equivaldria a 180 milions per any. Per contra, es volen destinar 250 milions a reparar el dany

mediambiental, tot i que, en realitat, la reparació podria costar al voltant de 1.600 milions. Les deixalles produïdes serien de prop de 326 milions de tones, l'equivalent a la recollida d'escombraries d'una ciutat com Quito (que té una població semblant a la de Barcelona) durant 405 anys, cosa que generaria una muntanya d'escombraries 4 o 5 vegades més gran que la muntanya de Montjuïc o el Panecillo de Quito. Amb aquesta operació, el govern rebrà 100 milions en regalies anticipades.

Lluita antiimperialista

En l'àmbit internacional, Rafael Correa és reconegut com un home d'esquerra, aliat de Chávez a Veneçuela, de Morales a Bolívia i de Castro a Cuba. La seva defensa de la participació de Cuba en l'Organització d'Estats Americans (OEA) sempre ha estat una convicció ferma, coherent amb el seu discurs durant tot el seu mandat. La seva participació en algunes cimeres presidencials ha estat clara i exemplar.

Dins el país, però, la lluita antiimperialista passa per frases del mateix Correa com la següent: "On trobarem més democràcia que als Estats Units, la democràcia més antiga i ininterrompuda del món! Sàpiguen vostès que el fiscal, que allà s'anomena *attorney general*, el designa directament el president".

Un altre exemple de doble discurs és el cas de Sergio Guzmán de la USAID. La USAID és l'agència governamental federal dels EUA que s'encarrega d'administrar l'ajuda civil internacional arreu del món; a la pràctica, se l'acusa de ser un instrument per infiltrar i desestabilitzar governs a la regió. Doncs bé, Guzmán va anunciar a la televisió del govern que, amb el suport del Ministeri de Turisme, s'han començat projectes turístics per tot el

país posant èmfasi en les zones riques en biodiversitat i petroli. També es va signar en secret el conveni Gas and Go, que permet que els avions de guerra nord-americans omplin els dipòsits lliurement als aeroports civils del país. El govern va acabar admetent aquesta dada, revelada per Wikileaks.

Un altre exemple: durant la visita de Hillary Clinton, la gent partidària de Rafael Correa va victorejar i aplaudir la funció i el president de l'Equador va declarar la seva "admiració" per ella i també pel seu marit, "Bill". Diverses partidàries de l'esquerra de l'MPD van protestar durant la visita. I encara un altre cas: l'expulsió de l'ambaixadora dels EUA, Heather Hodges, pel fet d'haver vinculat Rafael Correa amb les màfies. Un fet que la premsa internacional va interpretar com una provocació antiimperialista, en realitat, va ser una tapadora per ocultar l'acusació que va revelar Wikileaks. Segons el cable filtrat, l'ambaixadora va acusar Rafael Correa de promocionar persones amb passats delinqüencials perquè, d'aquesta manera, li era més fàcil poder-los controlar.

Repressió oculta davant l'opinió internacional

Rafael Correa ha declarat que l'enemic principal del país són "les esquerres infantils", els grups ecologistes i indígenes que s'oposen a la modernitat i també la premsa. En aquest sentit, va aconseguir la sentència històrica de dos milions de dòlars contra els periodistes Zurita i Calderón per investigar els delictes de tràfic d'influències del seu germà Fabricio Correa, que encara té contractes multimilionaris amb les constructores de l'Estat.

"Que, allà (EUA), els delictes d'opinió no comportin presó, no m'importa. Aquí, crec que és necessari", assegurava Rafael Correa. Un altre

Correa rep la secretària d'Estat dels EUA, Hillary Clinton, a Quito, en una visita el juny de 2010

Rodrigo Buendía

exemple d'aquesta repressió el trobem en el cas del poderós diari *El Universo*: va demanar pena de presó i 40 milions per al columnista Emilio Palacios arran de la publicació de l'article "No més mentides". És l'únic cas denunciat internacionalment i amb una sentència assolida en temps rècord a favor d'*El Universo* a la Cort Interamericana de Drets Humans (CIDH).

Diverses organitzacions socials i de l'esquerra denuncien que, a l'Equador, hi ha entre 190 i 350 persones perseguïdes o preses polítiques. Alguns casos coneguts es detallen a continuació.

Diverses organitzacions socials i de l'esquerra denuncien que, a l'Equador, hi ha entre 190 i 350 persones perseguïdes o preses polítiques

Entre les persones afectades individualment, trobem Pepe Acacho, dirigent indígena lluitador pel dret a l'aigua. Marcelo Rivera, que era president de la Federació d'Estudiants Universitaris de l'Equador (FEUE), va ser sentenciat a tres anys de presó per sabotatge i terrorisme. La condemna, que va ser revisada, va augmentar un any més. El cas d'Edison Cosíos, que es troba en estat de coma després d'una càrrega policial, també és notori. El seu agressor resta lliure i el procés, aturat. A més, hi ha Zoila Guayllasaca, torturada i abandonada nua en un congost. L'assassinat del mestre Shuar Bosco Wisuma és un altre afer que cal tenir en compte. L'indígena equatoriana Mónica Chuji va ser sentenciada a pagar 100.000 dòlars i va rebre un any de presó per dir "nou ric" a l'empresari V. Alvarado, encarregat del màrqueting i la comunicació del govern. Finalment, es pot citar la detenció del jove

Ismael Cárdenas, dirigent de la Joventut Revolucionària de l'Equador (JR-E), que liderava les marxades per l'aigua i la vida.

Les violacions també colpegen els col·lectius. Durant una reunió en què es debatien les accions de les marxades a favor de l'aigua i la vida, deu dirigents van ser detinguts. Segons el govern, eren terroristes. A través del Ministeri d'Educació, s'investiga el professorat, les estudiants i el funcionari dels col·legis opositors al govern.

Un altre exemple és la repressió a Río Grande Chone, un territori que va ser ocupat per la policia i l'exèrcit i que s'ha d'inundar per la construcció d'una represa que forma part del Projecte Múltiple Chone. Aquest projecte, a càrrec de l'empresa xinesa Tiesiju, va comportar el desallotjament forçós de la població i la militarització de la zona, amb 500 efectius entre policies i militars. En un altre pla, hi ha la detenció, a València, de diferents membres de l'MPD que s'havien reunit per analitzar la visita de Rafael Correa a l'Estat espanyol. D'altra banda, cal recordar el desallotjament violent que es va produir durant la protesta ecologista convocada a l'ambaixada xinesa a Quito per rebutjar la ingerència de les mineres xineses a l'Equador. Tot i que el govern xinès no va voler presentar càrrecs, l'Estat equatorià sí que ho va fer.

En darrer terme, el govern va establir un decret pel qual es legalitzava la "compra obligatòria de renunciés", fet que es va traduir en l'acomodament de funcionariats, que va arribar a ser desallotjat a través de les forces armades i la policia. A més, durant mesos, es van fer investigacions policials per denunciar personatges incòmodes al govern i sindicalistes. En clau de futur, es duran a terme entre 5.000 i 7.000 acomiadaments selectius, entre els executats i els pendents d'efectuar. El govern, per la seva banda, va justificar els acomiadaments per les faltes laborals denunciades per policies infiltrats.

Per un canvi de model econòmic

Diverses organitzacions –com la Coordinadora Plurinacional d'Esquerres, que reuneix un gran front de partits i moviments d'esquerres i sindicats– proposen deixar de ser un "país-producte" embrancat en una economia "primària-exportadora" i fonamentada en el petroli i, en canvi, orientar l'Equador cap a un altre tipus d'economia basada en el capital humà, el turisme responsable, la diversificació de productes manufacturats, etc.

Aquestes entitats també reclamen la fi de la persecució, els insults i la prepotència i que torni la llibertat d'expressió, sobretot als mitjans controlats pel govern. A més, demanen la consolidació d'una democràcia basada en el poder popular i no en un líder messiànic. Amb aquests principis, aquests moviments socials i forces d'esquerra de l'Equador reprehen la lluita contra el neoliberalisme, que ara es presenta utilitzant els símbols i els discursos de l'esquerra al continent.

Acció a l'ambaixada xinesa de l'Equador contra el projecte de mineria Mirador

Repressió a Río Grande Chone
-
La Hora

Més ingressos desiguals

L'Equador té una extensió de 256.370 km² i una població de quinze milions d'habitants. En l'actualitat, compta amb una taxa de subocupació d'entre el 44,22% i el 45,71% i una taxa d'atur de prop del 5,11% durant l'últim any. A l'Equador, la taxa de subocupació és més rellevant que la taxa d'atur, ja que l'Estat no ofereix una assegurança per desocupació, fet que implica que la persona s'ha d'inventar una nova font d'ingressos per a la manutenció.

Segons dades governamentals, el 2011, es van ingressar 15.163,21 milions de dòlars, 5.705,38 dels quals corresponen a l'entrada petroliera, mentre que

les despeses van ascendir a 15.987,73 milions. Així doncs, el país està vivint una època daurada en relació als ingressos del petroli. Mentre els últims quatre governs van ingressar 21.709,7 milions de dòlars per aquest concepte, l'actual n'ha recaptat 29.669,9 des del 2007.

L'economia submergida provinent del narcotràfic i el *narcollavado* d'actius també està injectant riqueses incalculables al país. Són diners que, ineludiblement, comporten problemes amb grups de sicaris, narcopolítica, inseguretat ciutadana i debilitament de la policia, l'exèrcit i l'Estat en general.

El context internacional i la forta pressió fiscal han fet que el PIB equatorià hagi augmentat un 8,9% (similar al 10% del Perú) i que els beneficis de la banca privada hagin crescut un 51%. Aquest context també es veu reflectit en la disminució absoluta de la pobresa: del 48,49% de 2003 al 28,37% de 2011, un descens que ha estat continuat durant els governs successius fins arribar a l'actual.

Ara bé, si tenim en compte la distribució de la riquesa, segons dades de l'ONU, l'Equador és el tercer país amb més desigualtat de l'Amèrica Llatina, després de Bolívia i Haití: 62 grups eco-

nòmics concentren el 41% del PIB. Segons dades de la UNESCO, el país compta amb una taxa d'analfabetisme mitjana del 6,8%, xifra que es dispara entre les comunitats indígenes de la serra (20%) i entre els *montubios* (campesolats) de la costa (12%). L'analfabetisme funcional nacional ronda el 20%.

Si bé l'Estat té una font de riquesa important, el país continua tolerant autèntiques aberracions com la mainada que treballa i viu al carrer. Segons dades del Programa del Muchacho Trabajador (PMT) de 2008, el 16% de les menors entre dotze i disset anys es troben en aquesta situació.

Carlos Hernández: “Quan la tortura d

Només el darrer any, les denúncies per abusos policials s'ha disparat de manera alarmant a l'Estat espanyol. També ho ha fet el nombre de persones mortes sota custòdia policial, ja sigui durant els interrogatoris als calabossos o als diferents centres de reclusió. Tot plegat confirma el marc d'impunitat que regeix el sistema penitenciari i les pràctiques dels cossos i forces de seguretat, que, a l'empara de la comunicació i de l'aïllament, utilitzen el maltractament físic i psíquic com a eina de repressió habitual. D'aquest dramàtic relat, en dona fe el moviment basc Salhaketa (Denúncia), dedicat a donar suport i a reivindicar la dignitat de les persones detingudes, les preses, les expreses i les seves familiars. Un dels portaveus, l'historiador Carlos Hernández, expert en l'estudi de la tortura sexual, ressegueix aquest paisatge esfereïdor no reconegut per les autoritats i, alhora, dona les pistes necessàries per garantir un itinerari just per a totes les persones víctimes del periple policial.

Alex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Els darrers mesos, hem conegut la sentència que rebutja la demanda dels militants bascos Igor Portu i Martín Sarasola per les tortures sofertes a mans de la Guàrdia Civil i, d'altra banda, la negativa del Ministeri de l'Interior espanyol a obrir expedients als policies que van atonyinar les estudiants de València el mes de febrer passat. Estem davant d'un blindatge de la impunitat policial?

Ens trobem en un context d'impunitat, ja que qualsevol denúncia per tortura és rebutjada sistemàticament perquè es considera que la tortura no existeix a l'Estat espanyol. D'aquesta manera, es dona carta blanca als cossos i les forces policials a l'hora d'aplicar maltractaments, no ja com a eina de lluita antiterrorista; sinó com a pràctica de treball quotidiana. Fins i tot, sense un control per part dels càrrecs responsables d'Interior, l'exerceixen igualment a l'empara d'aquesta legalitat.

“Qualsevol denúncia per tortura és rebutjada sistemàticament perquè es considera que la tortura no existeix a l'Estat espanyol”

S'ha rutinitzat el maltracte durant els interrogatoris?
Està dissenyat per ordre policial, però també passa sense que calgui cap ordre. Així va succeir durant el desallotjament del centre social okupat Kukutza, a Bilbao. Es veuen imatges d'un comandament de l'Ertzaintza subjectant un agent que iniciava una càrrega contra els manifestants pel

seu compte, tot desoïnt els seus superiors. Als jutjats, la resposta va ser la de sempre: es nega l'existència de la tortura i s'amenaça la persona de ser multada en cas que persisteixi en la denúncia.

No hi ha protocols d'actuació per impedir aquests episodis?

Falten instruments perquè no hi ha la voluntat política perquè existeixin. El Comitè Europeu per la Prevenció de la Tortura i Amnistia Internacional han demanat reiteradament l'establiment de protocols i que la formació en drets humans dels agents es doni com a part integral del seu currículum acadèmic. I no s'ha fet, una carència que respon a la manca d'interès de les autoritats. A Catalunya, per exemple, es va promulgar un Codi Ètic que el nou govern ha tirat per terra, la qual cosa no és casual, sinó absolutament intencionada i per motius polítics.

Sembla que les tècniques d'abús tendeixen a sofisticar-se. És així?

En el cas del Mecanisme Nacional de Prevenció de la Tortura (MNPT), l'únic instrument oficial existent, hem vist com saltava la T de Tortura i es convertia només en MNP. Això impedeix que el problema sigui visible i reforça l'esquema d'impunitat sobre el qual s'ha edificat el sistema policial. A més, tampoc queda clara la funció dels tècnics de l'MNP en relació a la del Defensor del Poble. Els reclusos als quals se'ls podia obrir una porta a la denúncia es troben amb persones que, simplement, es limiten a observar les condicions de les instal·lacions, en lloc d'esbrinar els abusos que s'hi produeixen.

Per què els càrrecs tècnics de l'MNP no faciliten les coses?

Depenen d'un sistema que s'ha reciclat com a mecanisme de pressió i de tortura, no pas de prevenció. És un contra-

eixi de ser rendible, desapareixerà”

sentit que visitin el pres a les dotze de la nit; això el desorienta i, després, serveix perquè els funcionaris actuïn contra ell. L'MNP mal utilitzat s'ha transformat en un mecanisme.

També denuncieu que manté el règim d'incomunicació. És l'altra gran incoherència?

Exacte, perquè tenir una persona aïllada durant cinc dies sense cap contacte amb la seva família ni amb el seu advocat de confiança suposa un greu perjudici humà. El propi relator de les Nacions Unides sobre la tortura, Theo van Boven, ho assenyalava als seus estudis.

El Protocol Garzón tampoc no és eficaç?

Si s'apliqués en tots els casos, seria positiu, però, curiosament, els tres jutjats que van demanar la incomunicació no l'apliquen. Una inoperància a la qual s'ha afegit la falta de recursos per desenvolupar-lo, com va succeir en el cas de la detenció de tres joves marroquins a Andalusia, acusats de pertànyer a una cèl·lula gihadista. Tot i que l'Audiència Nacional va requerir que s'enregistrés l'interrogatori, la comissaria ho va rebutjar amb l'argument que no hi havia càmeres.

—
“La majoria de reclusos no denuncien per la pressió dels funcionaris i per la manca d'informació sobre els drets que els emparen”
 —

Ha quedat en lletra morta, doncs?

Sí, perquè només queda registrat el que passa als passadissos, no a l'interior. I a més, les gravacions no contenen la pista d'àudio, tot i que se sap que la majoria de maltractes no deixen seqüeles físiques, sinó que es basen en intimidacions verbals. Sense àudio, no podem saber si el detingut rep pressions psicològiques durant els interrogatoris; de la mateixa manera que sovint es fan sense un advocat de confiança, fet que contradiu la llei d'enjudiciament criminal. Tot plegat palesa les irregularitats d'aquests sistemes de prevenció.

L'arquitectura judicial afavoreix aquest escenari d'excepció?

Ho demostra l'existència de l'Audiència Nacional, hereva del Tribunal del Orden Público (TOP), oficialment creada per actuar contra el terrorisme però que, amb aquesta coartada, persegueix la dissidència política i, a través de la incomunicació, instaura el maltracte. Cal tenir en compte que set de cada deu detinguts en règim d'incomunicació denuncien tortures, però, tot i així, només són el 10% dels casos recollits per la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura. Així doncs, parlem de 60 casos dels 600 comptabilitats, gairebé la meitat dels quals afecten moviments socials durant protestes i manifestacions al carrer.

La tortura està dissenyada perquè no es denunciï?

Depèn dels casos. D'entrada, es pretén denunciar, però el sentiment d'indefensió que suposa el fet que es retorni la querrela amb una contradenúncia per atemptat contra l'autoritat fa que la persona s'ho pensi dues vegades. Sobretot tenint en compte que la paraula de l'agent té càrrega de prova. Finalment, les denúncies dels fets ocorreguts són una part petita. En el cas de les preses de Nanclares, per exemple, només quatre van formular denúncies per abusos sexuals, tot i que la sentència parla de quinze preses afectades.

En qualsevol cas, tots els indicadors revelen que el nombre de denúncies ha augmentat. Això significa que hi ha més abusos o que, tot i la por de denunciar-los, en general acaben presentant-se?

On hi ha un moviment associatiu fort, com a Catalunya, el País Basc o la comunitat de Madrid, es veu necessari denunciar perquè, tot i que judicialment serveix de poc, a nivell social ajuda a conscienciar la població. De tota manera,

l'increment té molt a veure amb l'augment dels aldarulls de l'últim any. Si sumem les càrregues a la plaça de Catalunya de Barcelona, les de la manifestació de suport a Kukutza a Bilbao o les de les protestes per la visita del papa a Madrid, estem davant d'unes 300 denúncies, símptoma que la violència policial emergeix com a forma de repressió social.

—
“Els polítics han creat un marc d'actuació basat en la venjança que vulnera l'estat de dret”
 —

Hi ha grups humans sobre els quals s'ha acarnissat la repressió?

El principal espai d'impunitat és la presó, on la majoria de reclusos no denuncien per la pressió dels funcionaris i per la manca d'informació sobre els drets que els emparen. De totes les denúncies presentades, només el 15% provenen d'aquest àmbit i molt poques dels presos d'origen immigrant, especialment exposats a aquestes circumstàncies.

Es crea una presó dins la presó?

Jo distingeixo “la tortura dins la presó”, de “la presó com a tortura”. És a dir: no cal que entrin a la cel·la a estomacar-te ni a regirar-te les coses. Simplement, el fet que, per ser pres,

tinguis un sistema sanitari i una alimentació insuficients representa un maltracte. Cada any, a les presons espanyoles, moren 220 persones per aquests dèficits, la responsabilitat dels quals recau en les autoritats, que han de vetllar per la seva salut i permetre'ls una assistència lletrada. No fer-ho és un abús.

L'objectiu passa per desconstruir el marc legal que dona peu a la impunitat?

Em donaria per satisfet si, almenys, es complís la llei, que preveu l'excarceració de les persones greument malaltes i la fi de la dispersió. El reglament penitenciari, en pro de la reinsertió, estableix que els presos han d'estar el més a prop possible de la seva comunitat. I després caldria retirar la Doctrina Parot i altres mesures obertament inconstitucionals que permeten que les autoritats actuïn impunement. Els polítics han creat una marc d'actuació basat en la venjança que vulnera l'estat de dret.

Davant d'aquest context, què es pot fer?

La tortura és un problema sociopolític que només es resoldrà amb una resposta sociopolítica. Cal reconèixer que existeix per, després, activar la mobilització social, davant la qual els polítics hauran de moure fitxa amb el risc de perdre vots. Malauradament, encara avui, la tortura és rendible políticament per desmobilitzar la societat i encobrir el delictes. Quan deixi de ser rendible, i això passa per la pressió ciutadana, desapareixerà.

FOTOGRAFIES:
Arianna Giménez

L'energia d'un barri

Més del 50% de la població mundial viu en ciutats i, per cobrir la demanda de recursos dels sistemes urbans, es necessita una gran quantitat d'energia. Així, més del 70% del consum i més del 80% de les emissions de gasos amb efecte hivernacle s'atribueixen a les regions metropolitanes tot i que només ocupen

el 2% de la superfície de la Terra. A Barcelona, als barris de Sant Martí de Provençals, la Verneda i la Pau, una taula d'entitats ha començat a treballar amb el veïnat per reduir les necessitats energètiques de la zona. Però, com aconsegueixen uns barris més verds?

Oriol Agulló

quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

En Ricard, la seva parella i els seus dos fills instal·len un comptador intel·ligent Pachelbel a casa durant gairebé dos mesos. En aquest temps, observen amb atenció les lectures que fa el comptador. Al cap de poc, s'adonen que molts dels seus hàbits i rutines condicionen fortament el seu consum d'energia elèctrica i que, sovint, la percepció que tenen sobre el propi consum és errònia. Tota la família fa controls regulars sobre l'ús dels electrodomèstics de casa: calculen les vegades que els han encès, l'estona que han estat funcionant, etc. i apunten totes les dades que extreuen en una llibreta, al costat dels pensaments i les sensacions que tenen fent aquest exercici.

Els comptadors intel·ligents formen part dels anomenats projectes Pachelbel, impulsats pel CIEMAT, la Universitat Autònoma de Barcelona i fins a vuit universitats i centres de recerca europeus amb l'ànim –segons el significat de l'acrònim anglès Pachelbel– de fer una “política de lluita contra el canvi climàtic i d'aprenentatge en el comportament de les consumidores durant la vida quotidiana”. Aquesta mena de projectes segueixen una metodologia basada en la implicació d'agents. Això vol dir que, per un costat, s'implica les institucions polítiques mitjançant un procediment d'investigació-acció i, per l'altre, s'implementa un procés de recerca amb grups deliberatius ciutadans a fi d'investigar els seus processos d'aprenentatge, els seus raonaments pràctics i la seva percepció sobre l'impacte dels comportaments de consum i sobre el possible impacte de diverses intervencions polítiques relacionades amb el canvi climàtic en les seves vides quotidianes.

En aquest cas, el projecte es va desenvolupar al barri de Sant Martí i va ser una de les primeres iniciatives que es van posar en marxa en el marc de l'anomenat Pla Energètic Participatiu de Sant Martí de Provençals (PEP). A Sant Martí, setze famílies van participar a l'estudi; de totes elles, vuit havien instal·lat comptadors intel·ligents i unes altres vuit no. Cada quinze dies, es van convocar trobades amb les veïnes participants per compartir les impressions i les experiències sobre el projecte i, de pas, anar creant una xarxa de relacions dins el barri.

Presentació del PEP al Centre Cívic Sant Martí el 7 de juliol de 2011

Un pla de descens energètic

L'any 2005, Rob Hopkins i les seves estudiants de la Kinsale College of Further Education van publicar el “Kinsale Energy Descent Action Plan”, un pla de descens energètic per a la població de Kinsale, a Irlanda, que havia de ser inspiradora i aplicable a qualsevol comunitat veïnal. Hopkins va popularitzar el moviment de pobles o ciutats en transició creat per Louise Rooney pocs anys abans, que pretén dotar les comunitats del control necessari per lluitar contra el canvi climàtic i per fer front al pic de la producció de petroli.

De fet, el PEP de Sant Martí segueix aquest plantejament. És un pla elaborat per entitats i veïnes dels barris de Sant Martí, la Verneda i la Pau i

pretén donar resposta a les necessitats energètiques reals de la zona a través de la conscienciació del veïnat i fent-lo participar en totes les fases del procés, des de la planificació del projecte

–
El PEP treballa la descentralització energètica mitjançant l'autoproducció, la reapropiació de l'espai públic i la sensibilització
–

fins a l'organització d'activitats. D'aquesta manera, les veïnes participants prenen consciència sobre l'ús de l'energia en la vida quotidiana. El PEP va néixer després de la celebració, el

mes de gener de 2011, de la segona convenció de signants de l'Agenda 21 de Barcelona, un punt de trobada per analitzar i valorar l'evolució de les necessitats emergents i les noves tendències locals de la ciutat de Barcelona en matèria de sostenibilitat. En aquella trobada, es va decidir reforçar la xarxa d'agents en les temàtiques de treball de l'Agenda 21 local. Dels diferents grups de treball organitzats per implementar accions i idees, en va sorgir l'anomenat Grup per la promoció d'un Pla d'Energia Participatiu d'un barri. A partir d'aquella taula de treball, un grup motor constituït pels grups de Sant Martí en Transició, Barcelona en Transició, Eco-Union, l'Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP), l'Agència

La descentralització energètica és una peça clau del PEP

Festa de la Transició organitzada per Barcelona en Transició, el novembre de 2011

de l'Energia de Barcelona i la secretaria de l'Agenda 21 de Barcelona va començar a treballar.

Els pilars fonamentals del projecte són: primer, preguntar a cada entitat en quins àmbits està més interessada perquè s'impliquin en l'anàlisi i en la formulació de propostes, i segon, identificar les accions que s'estiguin fent.

Durant l'inici del projecte, el grup motor es va encarregar de fer la diagnosi d'un àmbit (com, per exemple, l'energia en el sector domèstic) i formular propostes de millora. Aquesta diagnosi i les propostes es van exposar a la taula d'energia, on es van discutir per poder decidir de manera conjunta les fórmules per tirar-les endavant.

A l'energia fotovoltaica només li queda l'autoconsum, que l'electricitat generada es consumeixi a casa de qui la genera.

L'espai obert de la taula d'entitats s'ha constituït a través de grups com el d'autoproducció, que treballa la descentralització energètica a través d'aspectes com la producció pròpia, la reapropiació de l'espai públic del barri o la sensibilització, o el de canvi de model energètic, que treballa aspectes com l'estalvi energètic, el consum local i l'autogestió energètica de la zona. Això va acompanyat de tallers, activitats i projectes com el dels comptadors intel·ligents; la Papedalera, un taller per aprendre a crear una bicicleta generadora d'electricitat durant el Segon Mercat d'Intercanvi de la Verneda; el grup d'auditories energètiques, que compta amb la participació d'escoles i instituts de la zona, com l'IES Joan d'Àustria, l'ETP Clot o l'Escola de la Pau. Precisament, a l'Escola de la Pau, el col·lectiu Raons Públiques, que es dedica a fer projectes de participació ciutadana relacionats amb el disseny de l'espai públic, s'ha unit al PEP i ha iniciat la remodelació integral del pati de l'escola.

Generar energia neta i autoconsumir-la

Jaume Serrasolses

El somni d'algunes i la necessitat de totes és no dependre absolutament de la companyia elèctrica, estalviar una bona part de la factura de la llum, consumir electricitat neta i, a més, produir-la una mateixa.

Una sèrie de canvis, alguns tecnològics, altres legals, fan que això sigui possible. Si, fins ara, els generadors d'energia renovable havien de vendre la totalitat de l'energia elèctrica generada a canvi d'un increment de preu per kWh d'acord amb el darrer Reial Decret, la prima desapareixerà per als nous projectes. En aquest marc, a l'energia fotovoltaica només li queda l'autoconsum, és a dir, que l'electricitat generada es consumeixi preferentment a casa de qui la genera i que només s'injecti a la xarxa l'excedent elèctric.

Un altre factor determinant és l'increment de preu del kWh *renovable*, especialment si ens centrem en la tecnologia fotovoltaica. Els darrers anys, aquest increment s'ha vist reduït i el kWh *renovable* té el mateix preu que el

venut per les grans productores, és a dir, les companyies elèctriques. A aquest fet, hi hem d'afegir els increments del preu de la tarifa elèctrica, el que acabem de viure (un 7%) i els que, inevitablement, arribaran prou properament (un 40% per acabar amb el dèficit anual de tarifa), que fan que el potencial del model *autoconsum* sigui un malson per a les tres companyies elèctriques que es reparteixen el mercat elèctric espanyol en un oligopoli inacceptable.

El model d'autoconsum, àmpliament acceptat arreu del món, és un mecanisme de compensació de saldos d'energia elèctrica en un marc de foment de la generació distribuïda, que es poden aplicar les persones abonades a una empresa distribuïdora que produeixen electricitat mitjançant equips de microgeneració, essencialment a partir d'energies renovables. En aquest cas, el sistema elèctric fa una funció de *magatzem* dels excedents puntuals de producció, els quals generen drets de consum diferit, que tindran una caducitat d'un any (segurament). No hi ha

venda d'electricitat, els excedents secedeixen a l'empresa comercialitzadora i l'abonada li pagarà el cost del servei de transport i d'*emmagatzematge* dels excedents en forma de peatges.

El balanç net obliga a dimensionar la instal·lació segons la demanda anual, ja que, més enllà de l'any, els excedents es perden. Es poden aplicar automatismes que gestionin el consums ajornables per augmentar la fracció solar o minimitzar l'excedent. Cal tenir en compte que el balanç net només estalvia el terme d'energia, no el de potència ni els impostos. L'amortització de la inversió en els equips de generació depèn del cost de la instal·lació generadora i dels preus de l'electricitat, però probablement se situarà pels volts dels deu anys.

Aquest model trenca l'esquema de consumidora dependent de l'empresa subministradora. El fet que la consumidora esdevingui generadora la incentiva a gestionar millor la demanda i a ser més eficient. Fins i tot li seria possible cobrir els talls de subministrament emprant bateries.

Participació ciutadana

Murray Bookchin va ser un dels primers que va teoritzar sobre la participació de la població en els processos de transformació ecològica de les ciutats. L'autor subratllava dos grans motius a l'hora de defensar la implicació activa de la ciutadania: el primer motiu, des del seu posicionament anarquista, propugnava que un canvi cap a ciutats en harmonia amb la natura s'hauria de desenvolupar de manera paral·lela a un procés de formació de ciutadanes lliures i responsables amb la seva vida i el seu entorn; el segon motiu, contextualitzat als EUA dels anys seixanta i setanta, reclamava que s'aprofités la feblesa de les estructures polítiques i administratives locals perquè la ciutadania implicada en la protecció del medi duigués a terme projectes de canvi socioambiental.

L'experiència de Curitiba

Als anys noranta, la ciutat brasilera de Curitiba, capital de l'Estat de Paraná, es va convertir en l'emblema de la ciutat ecològica. Durant més de trenta anys, un equip multidisciplinari molt ampli integrat per arquitectes, urbanistes, enginyeres, geògrafes, economistes, advocades, sociòlogues, historiadores i altres tècniques han dissenyat un model de ciutat que té com a columna vertebral el sistema de transport públic. Amb els anys i gràcies a la participació de la ciutadania, el transport públic de la ciutat s'ha anat perfeccionant. També s'ha anat articulant un sistema extens de parcs, que serveixen per drenar tot el territori. La política de creació d'àrees verdes ha estat tan intensa que, en vint anys, s'ha passat de 0,5m² a 50m² d'àrea verda per habitant.

El batedor de la por

FOTOGRAFIA: Jordi Borràs

Helena Ojeda

“E l sistema de seguretat no acaba de ser prou dissuasiu” i “no fa por”, afirmava el conseller d'Interior, Felip Puig, en unes declaracions posteriors a la jornada de mobilitzacions per la vaga general del 29 de març, tot afegint: “La policia està del costat de la democràcia i de la gent normal”.

Què tem el conseller?

Els milers de persones que ens manifestem des del nostre lloc no perseguim cremar contenidors o atemptar contra la propietat privada (que, per cert, sempre s'hauria de poder qüestionar). Ens reapropriem de l'exercici quotidià, personal i comunitari de la política per superar –o intentar-ho obstinadament– un sistema econòmic que, molt abans de la mal anomenada crisi, ja era patit i denunciat com a insostenible i antipersones. L'economia ha de servir la gent i la seva vida quotidiana i no al revés.

D'entre totes les violacions de drets que es produeixen arreu (abans, durant i després d'una jornada de mobilitzacions), una d'elles ha recorregut les xarxes socials i ha ensopegat amb la censura de Facebook: a l'Angelo Cilia li han arrabassat la vista d'un ull. Durant el diluvi de pilotes policials, una de goma va escollir-lo a ell.

No només fa por l'exèrcit de mercenaris obeint ordres per *dissuadir-nos* de lluitar per allò que ens pertany; sinó també l'ús de les lleis al servei dels qui corcaran, impunement, tantes vides com calgui per mantenir un ordre social en què la llibertat és dels mercats i els valors, de la borsa.

Parlen, des de molt amunt, de democràcia i llibertat; d'endurir –un cop més– el Codi Penal per poder batejar nous *subjectes*-terroristes. Un Codi Penal que, dit sigui de passada, també tipifica delictes com els de malversació i corrupció, l'acusació contra algú per un fet que no ha comès o l'abús de poder. Perillosa propaganda, la que tergiversa els mots i les coses per fer creure que el que es veu no passa. Ja ho deia en Goebbels... “Una mentida mil cops repetida esdevé veritat”. No ho perdem de vista.

Se solen escoltar comentaris de cafè que sentencien, “es poden queixar, però sense violència”, amb arguments manllevats de les pseudotertúlies de terrorisme mediàtic. I el què és més greu, ho fan parlant en tercera persona.

Doncs bé, qui ha perdut l'ull –que podria ser qualsevol de nosaltres– s'estava manifestant sense violència, tot i que, segurament, ho feia violentat per una violència estructural que ens roba les vides.

I les paraules.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Violència post vaga general

El divendres 30 de març, els quatre principals diaris en català (*La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Punt Avui* i *Ara*) van dedicar la portada sencera a la vaga general. La majoria van apostar per il·lustrar les protestes al carrer i contraposar-les als incidents dels "violents" (coincidència absoluta a l'hora d'emprar aquest qualificatiu). *La Vanguardia* es va destacar de la resta i va oferir una única fotografia d'un comerç en flames. A les pàgines interiors, *El Periódico*, *El Punt Avui* i *Ara* prioritzaven el seguiment de la vaga, les repercussions polítiques i les protestes massives per davant de les accions violentes, que ocupaven una de les setze pàgines que els tres mitjans van dedicar a la vaga. *La Vanguardia*, per contra, només va dedicar una fotografia a la manifestació, una imatge que no vàiem fins a la pàgina 50 (economia), tot i que dedica catorze pàgines al tema. Abans d'arribar-hi, tres imatges a la secció de política per il·lustrar la "Batalla campal" i un curiós seguiment a *Viure*, on el diari del Grup Godó ens mostrava la platja de Barcelona plena de gent el

dia d'una vaga general. Els dies següents, *La Vanguardia* va passar dels "violents" a la "guerrilla urbana" i va acabar donant veu a qui demana un canvi penal per "equiparar el càstig dels vandals al terrorisme", abans de la coneguda roda de premsa de Felip Puig. Tot i que tots els diaris feien referència al nombre de persones ferides el mateix divendres, no va ser fins diumenge que es van començar a fer ressò de les ferides greus arran de les càrregues de la policia.

La marca BCN taca el diari 'Ara'
L'edició del diumenge 1 d'abril del diari *Ara* mereix una menció especial. "Els aldarulls taquen la marca BCN" era el titular de portada, amb una imatge que ocupava més de mitja plana. A les pàgines de societat, descobríem que el titular es basava en el ressò dels fets a la premsa internacional i en el parer de dues "especialistes en comunicació", que asseguraven que les fotografies dels aldarulls eren "molt perilloses" i que castigaven "de manera molt dura la imatge de Barcelona al món". Una de les expertes,

però, també hi veia una lectura positiva, ja que situaven la capital catalana com a "ciutat inconformista, al mapa de les ciutats indignades com Nova York". L'estupefacció augmentava quan continuàvem llegint: "El sector turístic creu que no hi haurà perjudici" i "Turisme de Barcelona i l'Associació Catalana d'Agències de Viatges no estan d'acord amb l'alarma". Refermaven aquesta opinió dos professors universitaris especialistes en turisme. El text anava acompanyat d'una entrevista a Pere Duran, director general de Turisme de Barcelona, que considerava: "El ressò dels aldarulls ha sigut normal (...) No tindrà cap repercussió per a l'activitat turística". La crònica acabava amb un paràgraf demolidor: "Els disturbis, convertits en atracció turística". Que el diari *Ara* consideri que l'opinió de dos experts en comunicació té més pes que el parer de les representants del sector turístic és, com a mínim, discutible. Però titular "Els aldarulls taquen la marca BCN" a la portada és triar una sola versió dels fets, prioritzar la polèmica i amagar la realitat. ROGER CASTILLO

MASS MEDIA

La mort d'Iñigo Cabacas és un teletip a 'Esports'

És cert que sovint es fa complicat escollir a quina secció pertany una notícia, ja que pot tenir diferents interpretacions principals en funció de com s'efoqui. Però el cas de la mort del basc Iñigo Cabacas genera dubtes molt seriosos sobre el tractament periodístic que se n'ha fet i la intencionalitat que hi pot haver al darrere. Molts mitjans van optar per situar la notícia a la secció d'esports, ja

que els fets es van produir després del partit de futbol entre l'Athletic de Bilbao i el Schalke 04. Però hi ha una sèrie d'elements que questionen aquesta opció. D'una banda, cal tenir en compte la repercussió política i social dels fets, que va durar diversos dies i va augmentar quan, finalment, es va certificar la defunció del jove. Per tant, va més enllà del post partit. De fet, que hagi de comparèixer el conseller

d'Interior Rodolfo Ares ja denota la gravetat de la situació. A més, com sempre, cal aportar una mirada més àmplia, periodística. Obviar les reiterades denúncies de violència policial al País Basc és obviar la realitat. Casualment, a més, la mort es va produir quan el jove es trobava en una *herriko* taberna, element que encara aporta més tensió. També coincideix que, pocs dies abans, un jove basc

va ingressar a l'UCI arran de l'actuació de la policia durant la vaga general. I, per què no dir-ho? Les pilotes de goma estan prohibides a molts països i el seu ús ha estat denunciat insistentment (també fa pocs dies, dos joves van perdre un ull a Barcelona). En resum, sembla un pèl agosarat tractar tot aquest afer com una part més del món de l'esport. Per fer una comparació, és com si els casos d'es-

cortes que es queden a l'atur al País Basc fossin un tema merament laboral i no s'aportés cap element més de context. De fet, TV3 ho ha esmentat en diverses ocasions com un tema polític-social, a través de la corresponsal Montserrat Vila. D'altra banda, a molts mitjans, el tema s'ha reduït a un mer teletip de l'agència EFE. No cal insistir més, doncs. MARC TORRAS

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | GramenetTV Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V i tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientia i Zpirit.

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

arc
cooperativa
www.arccoop.coop

malea
teteria malea s.c.c.l.
esmorzats i berenars, cassolans i ecològics
c/ neça, 16 sants (bcn)
tel: 93520370

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

BENÍN · EL CENTRE SONGHAI DE PORTO NOVO COMBINA EL DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE AMB L'ENFORTIMENT DE L'AUTOESTIMA AFRICANA

Songhai o 'l'Àfrica aixeca el cap'

Carlos Bajo
Barcelona

Durant la primera meitat del segle XVI, Songhai va ser un dels grans imperis africans. Ara, a Porto Novo, pretén ser una mostra d'allò que el poble africà pot i sap fer per ell mateix. A la capital de Benín, s'obren les portes del Centre Songhai. Per les viatgeres, com a molt, és un allotjament a la guia turística, una mena de granja, però quan franqueges la porta t'adones que és una iniciativa molt més complexa. Si el Centre Songhai només fos un establiment a Porto Novo no hagués tingut cap interès especial, però resulta que és gairebé una ideologia, un corrent de construcció d'un escenari diferent. És, com diuen els seus cartells, un "sistema". El seu lema és prou explicatiu: "*Centre Songhai. L'Afrique relève la tête*" (Centre Songhai. L'Àfrica aixeca el cap). Aquesta iniciativa barreja el desenvolupament sostenible amb l'enfortiment de l'autoestima africana i l'emprenedoria industrial i comercial amb el respecte dels costums i el medi ambient. Es presenta com un sistema integral d'explotació agrícola i ramadera.

El projecte es presenta com un sistema integral d'explotació agrícola i ramadera

L'establiment de Porto Novo té un cert caràcter d'aparador, a més d'un sentit simbòlic, ja que va ser el primer que va a crear l'ideòleg d'aquesta iniciativa, el pare Godfrey Nzamujo, que, tot i ser d'origen nigerià, l'any 1985 va trobar que a Benín hi havia unes condicions més bones per posar en pràctica les seves teories que relacionen el desenvolupament i l'ecologia. Des d'aleshores, el Centre Songhai ha anat creixent: la seva primera seu ha guanyat superfície i diversitat, s'han obert d'altres explotacions al llarg del país (a Parakou, Savalou, Kinwedji o Natitingou) i també s'han inaugurat centres arreu de les fronteres benineses amb Nigèria, Libèria, Sierra Leona o el Congo. A més, l'èxit de la iniciativa ha fet que nombrosos organismes internacionals relacionats amb el complex de les Nacions Unides hagin reconegut la seva vàlua.

CARLOS BAJO

El Centre Songhai de Porto Novo també és un espai de formació i de capacitació per a les agricultores locals

CARLOS BAJO

Nombrosos organismes internacionals han reconegut la vàlua dels centres Songhai

Els informes de la FAO (Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura) diuen que, a Benín, "la inseguretats alimentària té una forta relació amb la distribució desigual del subministrament d'aliments i amb l'alta incidència de la pobresa en un context de pujada dels preus dels aliments bàsics" i destaquen igualment la dependència "de les importacions d'aliments d'origen animal, que encara mostra un subministrament per càpita molt limitat". En aquestes condicions, iniciati-

ves com les del Centre Songhai, amb un marcat esperit d'autosuficiència, tenen un valor especial.

Les instal·lacions de Porto Novo són un exemple de la perfecció del cercle. Res no es perd, tot s'aprofita. La piscicultura, l'agricultura, la transformació d'aliments o la ramaderia, tot es retroalimenta i tot fa millorar la resta de les activitats. Les deixalles dels fruiters formen una catifa de petites fustes que manté la terra humida; els camps es reguen amb l'aigua de les piscines on es crien els peixos, que han estat alimen-

tats amb cucs criats al mateix centre; els excrements dels ramats i les escorces de la nou de palma es fermenten per generar biogàs. Els exemples d'interrelació entre els diversos sectors es multipliquen; l'explicació del funcionament de l'explotació es converteix en un enorme domini, on la caiguda de les peces no és un fracàs sinó l'objectiu final. En resum, un gran sistema que permet una producció competitiva generant molt pocs residus i utilitzant el mínim de productes químics.

Més enllà d'aquesta imatge de suficiència que pot tenir un efecte sobre l'autoestima col·lectiva, el Centre Songhai ha demostrat que el seu model també és viable des del punt de vista capitalista. Els seus beneficis es xifren al voltant del milió de dòlars anuals, uns guanys que es reinverteixen en el creixement del centre i la millora dels processos. A part de la producció, de l'activitat purament comercial, aquesta iniciativa té una altra pota fonamental que pretén incidir en la transformació de la societat. Així, el Centre Songhai també és un espai de formació i de capacitació per a les agricultores locals. D'acord amb aquest esperit d'aprofitament, de valorització dels sabers i els productes propis i de fugida dels elements aliens, es formen simultàniament dues-centes futures agricultores a través del programa més ampli, però, a més, cada any, prop de tres-centes persones passen pel centre per rebre formacions puntuals.

El Centre Songhai és la mostra que hi ha una Àfrica amb iniciativa que va posant en pràctica les seves potencialitats

Amb la satisfacció de l'èxit assolit, el Centre Songhai s'exhibeix i es mostra orgullós i sense complexos. Aquesta seria la tercera pota del projecte, l'efecte contagi. Les instal·lacions de Porto Novo, a més d'oferir allotjament per estudiants, permeten que les visites puntuals hi pernoctin i els dona l'oportunitat de conèixer la iniciativa. Cada any, prop de 5.000 persones dormen a les seves habitacions i bona part d'elles assisteixen a les explicacions del funcionament del centre. Tot aquest complex dona feina directa a 150 persones, però, a més, ha estat la base de la formació de mig miler d'explotacions agrícoles amb el mateix esperit.

Així doncs, pel poble africà, però també per la resta de visitants, el Centre Songhai és la mostra que hi ha una Àfrica silenciosa amb iniciativa que, discretament, va posant en pràctica les seves potencialitats, una Àfrica que *relève la tête* amb els seus propis mitjans.

, roda el món

BALCANS · EL NORD SERBI DE KOSOVO VOTA 'NO' A LA SOBRANIA DE PRÍSTINA MENTRE LA CONVIVÈNCIA ENTRE COMUNITATS EMPITJORA

Albaneses contra esclaves, l'etern conflicte revifa al cor de Macedònia

Roger Suso
Berlín

Una onada de violència ha revifat els enfrontaments entre les comunitats eslava i albanesa de la República de Macedònia les darreres setmanes. L'escalada del conflicte va arrencar el 29 de febrer, quan un policia macedoni esclau fora de servei va disparar mortalment contra dos joves macedonis albanesos a causa d'una disputa per una plaça d'aparcament a Gostivar, una ciutat situada al nord-oest del país. Des d'aleshores, segons confirmen diversos moviments socials i les autoritats locals, cada dia es produeixen prop de 25 escaramusses per motius ètnics i venjances entre comunitats. El 17 de març una Marxa per la Pau va aplegar 3.000 persones

A Macedònia es produeixen prop de 25 escaramusses diàries per motius ètnics i venjances entre comunitats

al Parc de la Ciutat de la capital, Skopje. Però, malgrat la intenció noble de la mobilització, la marxa va quedar marcada per la utilització política que en va fer el govern a través de la participació d'alguns dels seus membres a la convocatòria i pel biaix mediàtic. A Macedònia, els enfrontaments, normalment protagonitzats per joves, van des dels avalots, les agressions i els assalts a trens i autobusos, fins als grafitis, el hackeractivisme, els atacs incendiàries a esglésies cristianes ortodoxes o mesquites i la crema de banderes. El balanç, avui dia, és d'una trentena de persones detingudes i una cinquantena de ferides. Les baralles també s'han traslladat a les grades dels estadi de futbol; la lliga va quedar suspesa durant una setmana després que un grup d'ultras del FK Shkën-

Marxa per la Pau a la ciutat d'Skopje, Macedònia, després d'una onada d'enfrontament racistes al país

dija va apunyar a un policia, l'11 de març. Els fets van desencadenar seriosos aldarulls, tres dies abans del partit que havien de disputar a Tetovo l'Shkëndija -l'equip local, campió de l'any passat, format per jugadors albanesos i club de referència del poble albanès de l'antiga Iugoslàvia- i el FK Vardar Skopje, l'equip més popular i amb més títols del país.

A la resta dels Balcans, la situació no és gaire més tranquil·la i les tensions s'autoalimenten. A Kosovo, s'han disparat els enfrontaments entre la minoria sèrbia i la majoria albanesa, sobretot a la ciutat dividida de Mitrovica, després del no al referèndum no vinculant respecte la sobirania de les institucions kosovars que es va celebrar a mitjans de febrer a Kosovo del Nord on la comunitat sèrbia és majoria. Els combats esporàdics pel control dels punts fronterers de Jarinje i Brnjak -situats a la frontera nord entre Kosovo i Sèrbia- i l'amenaça d'intervenir a Macedònia i a Kosovo "si segueix la repressió i no es garanteix l'autodeterminació del poble albanès" per part de l'Exèrcit

Nacional Albanès (AKSh) -una organització armada panalbanesa que lluita per una Albània unida- també agreugen la situació. El grupuscle paramilitar esclau macedoni, l'Organització Cristiana (HO), també ha amenaçat de prendre posicions a través d'un vídeo.

Des del febrer s'han disparat els enfrontaments entre la minoria sèrbia i la majoria albanesa de Kosovo

En aquesta línia, el projecte de la Gran Albània promogut per alguns líders albanesos de la regió inquieta Macedònia. El projecte advoca per un irredemptisme anexionista, és a dir, per completar la unitat territorial de la nació annexant els territoris d'Albània, Kosovo, Epir o Camèria (Grècia), Malesija (Montenegro), la Vall

de Presevo (Sèrbia) i la vall de Polog, al nord-oest de Macedònia. Les declaracions a favor de la Gran Albània han obert la veda a les reclamacions de sòl macedoni. Veus populistes de Bulgària tornen a onejar el Tractat de San Stefano de 1878 i consideren gran part de Macedònia com a territori búlgar inseparable de Pirin. Grècia, per la seva part, continua reivindicant com a gregues les figures de Filip II i d'Alexandre el Gran i el sòl de Vergina.

Els acords d'Ohrid, lletra morta
L'any 2001, Macedònia va patir un conflicte armat d'onze mesos de durada entre la guerrilla rebel albanesa macedònia, l'Exèrcit d'Alliberament Nacional a Macedònia (UÇK-M), i les forces de seguretat de l'Estat macedoni. El conflicte es va tancar amb la signatura de l'Acord de Pau d'Ohrid, un tractat internacional negociat que reconeix la indivisibilitat de l'actual Estat macedoni a canvi de reconèixer la llengua albanesa com a cooficial als indrets del país on aquesta comunitat és majoria i de garantir la

igualtat de drets a tota la població. Així, l'any 2008, el primer ministre Nikola Gruevski, del partit conservador VMRO-DPMNE, i Ali Ahmeti, líder de DUI (el partit polític legalitzat hereu de la guerrilla UÇK-M), van constituir un govern d'unitat nacional. Tanmateix, Gruevski ha continuat remenant les cireres i controlant les forces de seguretat i les fonts d'ingressos, mentre que el partit DUI ha fet d'oposició a Gruevski. Ara, però, ho fa des de dins del govern.

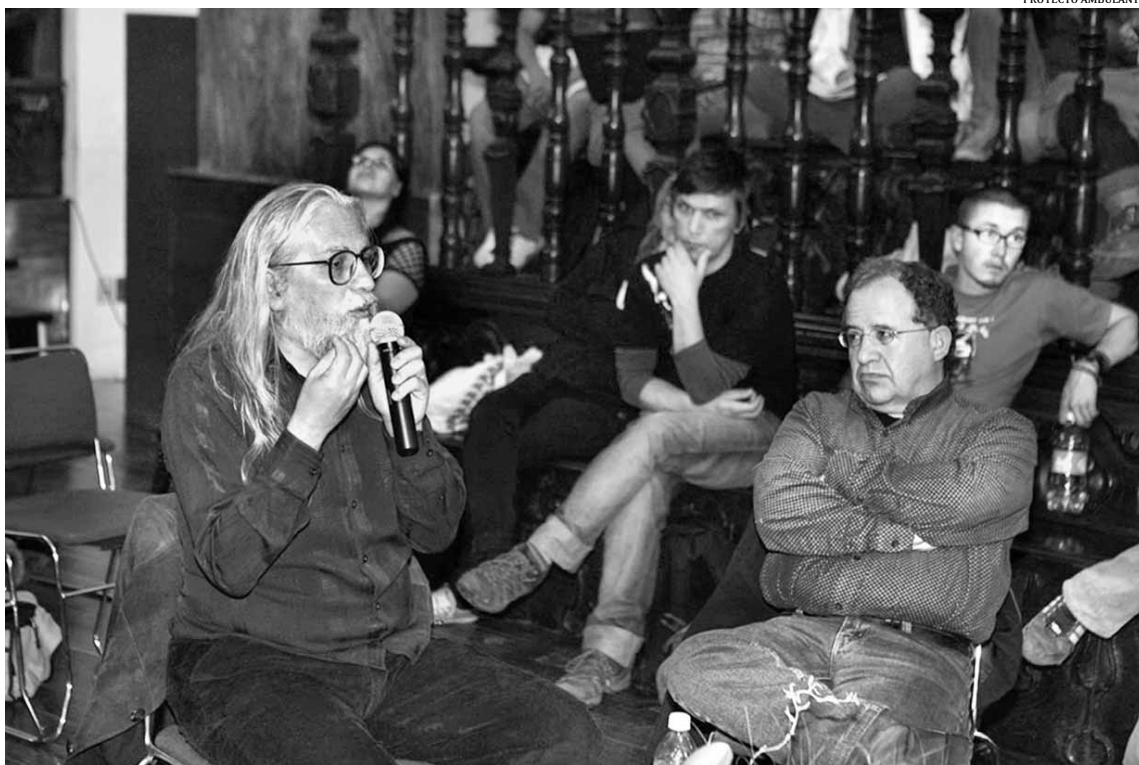
Malgrat l'aparent unió governamental, la violència sectària actual és una conseqüència directa de la segregació sistemàtica de la societat a l'escola i a les ciutats i de la retòrica xovinista i jacobina dels partits de govern, que intenten buscar boccs expiatoris i vots entre les diferents comunitats del país i desviar l'atenció de problemes reals com la pobresa, la corrupció judicial i el racisme institucional. L'exemple paradigmàtic és la voluntat històrica de Gruevski de polititzar els èxits de la selecció nacional de basquetbol -liderada per Pero Antic i el nord-americà nacionalitzat Bo McCalebb- remarcant dia rere dia com n'està, d'unida, la societat a través de l'esport.

La diversitat no genera conflicte, el que genera confrontació és el discurs populista, sectari i demagog que a voltes incita al 'pogrom'

La diversitat no genera conflicte, per molt que el govern bipartit s'entesti a creure i a dir el contrari. En tot cas, sembla que el que genera confrontació és el discurs populista, sectari i demagog que a voltes incita al pogrom.

AMÈRICA · LES LLUITES AMBIENTALS I INDIGENISTES S'IMPREGNEN D'UN IDEARI PROPER AL DECREIXENTISME I EL COOPERATIVISME

El corrent del 'buen vivir' pren força entre els moviments socials mexicans

PROYECTO AMBULANTE

L'acadèmic Luis Tapia durant la seva intervenció a la primera edició de l'Encuentro del Buen Vivir celebrada a Puebla

Fran Richart
Ciutat de Mèxic

Diversos col·lectius ecologistes i socials mexicans es van aplegar a la universitat de Puebla, el mes de març passat, durant la primera edició de l'anomenat Encuentro del Buen Vivir, per posar en comú estratègies de lluita i de resistència. L'objectiu del fòrum va ser debatre la situació actual dels moviments socials al voltant de la idea central del *buen vivir*, un concepte pres de l'indigenisme que proposa la destrucció de la lògica capitalista partint dels hàbits i les lluites de comunitats respectuoses amb els recursos naturals.

Aquesta idea, que cada vegada està prenent més força entre l'esquerra americana, es basa en el respecte vers l'autonomia de totes les comunitats, orientada a assolir un desenvolupament sostenible i respectuós amb l'ecosistema. El *buen vivir* no només advoca per la conservació d'espais humans, sinó també naturals i, a voltes, sagrats. Com explicava Carlos Morán en una entrevista recent publicada als *Quaderns d'Illacrua* (DIRECTA 266): "És una visió més integral dels béns naturals, segons la qual aquests béns s'han de cuidar per no esgotar els recursos per a les

properes generacions. Cal mantenir una visió cosmogònica de la vida, on l'home i la dona formen part de l'entorn, i això s'ha de traslladar a l'àmbit polític".

El 'buen vivir' proposa la destrucció de la lògica capitalista partint dels hàbits i les lluites de comunitats respectuoses amb l'ecosistema

La necessitat d'aquest encontre denota, un cop més, fins a quin punt les lluites ambientalistes i indigenistes han esdevingut la principal punta de llança contra el neoliberalisme a Mèxic. Una mostra de l'arrelament que està experimentant el *buen vivir* a l'Amèrica Llatina és el fet que les constitucions de Bolívia o l'Equador hagin adoptat aquest corrent de pensament com a guia des de l'arribada dels presidents Evo Morales i Rafael Correa respectivament.

Crítiques contra Evo

Un dels temes que va generar més controvèrsia durant la trobada va ser l'anàlisi i el desacord amb les polítiques d'Evo Morales a Bolívia. Luis Tapia, director del doctorat de Ciències del Desenvolupament a la Universitat de San Andrés, a La Paz, va assenyalar que, tot i que el president Morales és d'origen indígena, les decisions econòmiques i socials han recaigut sobre els sindicats cocalers, dels quals Morales és el màxim dirigent. Un exemple és la carretera que vol construir l'administració boliviana al Tipnis (Territori Indígena del Parc Nacional Isiboro Sécure) per completar les infraestructures d'un projecte extractiu amb capital de multinacionals brasileres. Tot i les protestes de les comunitats indígenes que seran desplaçades arran de la construcció d'una carretera i les crítiques pel fet que es dediquin hectàrees al cultiu de la coca, Morales no s'ha doblegat i ha donat més motius a la gent que denuncia que Bolívia ha esdevingut un monopoli del poder polític sota un mestissatge mercantilista.

Una de les conclusions d'aquest debat va ser que el context de diversitat indígena mexicana, amb més 50 grups ètnics diferents, es troba més a prop de Bolí-

via que de cap altra realitat americana. En certa mesura, la proposta és lluitar per desconstruir el sistema econòmic i social actual i per assolir una plurinacionalitat real que respecti i conservi l'essència cultural i filosòfica dels diversos pobles autòctons.

El càrtel espanyol

Moltes de les lluites ecologistes que s'estan succeint a Mèxic, que s'oposen a la construcció de preses, a les activitats extractives de les mineres o a determinades iniciatives energètiques, es dirigeixen contra multinacionals espanyoles. Un dels casos que està en voga actualment és la construcció de la presa del Zapotillo a l'Estat de Jalisco. Les empreses espanyoles Fomento de Contratas y Construcciones (FCC) i Abengoa estan construint una cortina de 105 metres en una muntanya per fer una presa que desplaçarà gairebé 1.500 persones de tres comunitats diferents. Tot i que el 98% de les afectades consultades s'hagin negat a abandonar casa seva i un tribunal federal les hagi emparat, el projecte del governador Emilio González Márquez continua endavant i deixa les habitants de la zona amb la incertesa sobre el seu futur.

La presència de les transnacionals espanyoles a Mèxic i a l'Amèrica Llatina en general és, com descriu el periodista Oriol Malló, una nova "reconquesta", que es va iniciar a principis dels anys 90 amb les privatitzacions argentines. L'any passat, Malló, establert a Mèxic des del 2009, va escriure el llibre *El Càrtel español*, on explica i descriu els interessos espanyols al país. En el sector dels hidrocarburs, per exemple, la primera productora privada d'energia és Iberdrola -present a 37 països del continent americà-, que durant el 2007 va duplicar els seus ingressos a l'Amèrica Llatina arran de la concessió del gas natural a Mèxic. En l'àmbit bancari, el BBVA opera com a Bancomer -el banc més gran de tot el sector- i el Santander és la tercera entitat bancària més important. En total, els bancs espanyols dominen el 42% de l'actiu del país.

Moltes de les lluites ecologistes que s'estan succeint a Mèxic es dirigeixen contra empreses multinacionals espanyoles com FCC o Iberdrola

En plans d'infraestructures, el govern de Felipe Calderón ha beneficiat les empreses espanyoles -com Aldesa, Acciona, OHL, Isolux o el Grupo Mall- per davant de les mexicanes. I en el sector turístic, el segon més important pel que fa a ingressos, trobem la dupla empresarial dels grups Melià i Barceló.

Tal com diu Malló, sota l'aixopluc dels presidents Carlos Salinas de Gortari, Ernesto Zedillo i Vicente Fox i sota l'esquema de la subcontractació, l'empresari espanyol ha explotat els recursos naturals de Mèxic -i del continent- sense cap problema. Tant és així que el periodista català argumenta que els governs americans es diferencien per un fet en concret: fer o no fer negocis amb l'Estat espanyol.

Així doncs, les activistes mexicanes, a banda de ser el blanc de les forces d'ordre i paramilitars, també ho són dels interessos espanyols, que estan assolant el territori.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

La 'pantallització' del món

Una exposició planteja una reflexió sobre la influència de les pantalles en la societat actual

LONDON FILM PRODUCTIONS

Fotograma del film 'La vida futura' dirigit per William Cameron Menzies l'any 1936

La complexitat estructural d'una cinta de Moebius és la metàfora que regeix el propòsit i el muntatge de l'exposició 'Pantalla Global'. Una exposició que, com la famosa cinta sense principi ni fi, ens proposa un recorregut per un dels fenòmens més inquietants del nostre temps: la imparable proliferació de pantalles i la seva omnipresència en les nostres vides.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

Quan la pantalla es converteix en món, quan el món es converteix en pantalla, amb aquest lema escrit en un rètol lluminós de tecnologia LED, comença l'exposició *Pantalla Global*. La frase descobrir sense parar davant els nostres ulls com si fos una reflexió fugaç que ens avança el contingut de la mostra que es pot visitar al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona fins al 28 de maig i, del mes de juliol al mes de setembre, al San Telmo Museoa de Donostia.

L'exposició ha estat coproduïda per ambdues institucions i compta amb el comissariat del filòsof-sociòleg Gilles Lipovetsky, l'especialista en cinema i literatu-

ra Jean Serroy i l'artista, professor i realitzador Andrés Hispano. La idea de representar la influència que ha adquirit la proliferació de pantalles al món contemporani articula aquest projecte expositiu en tres nivells: d'una banda, l'exposició pròpiament dita, que es desplega en una pantalla contínua, com una cinta de Moebius, formada per les seccions temàtiques i les imatges que integren la tesi de la mostra; d'altra banda, una plataforma virtual que consisteix en una extensió web de la mostra, oberta a la participació creativa mitjançant l'aportació de vídeos, que s'exhibeixen a la xarxa i a l'exposició, com una mena de *contracampo* lectura 2.0 de les àrees temàtiques que vertebraren l'esdeveniment expositiu. I, finalment, la creació d'un arxiu que recopilarà tot el material i tot el

coneixement acumulat durant l'experiència, després de la itinerància internacional de l'exposició, que sembla que començarà a la ciutat mexicana de Monterrey a partir de 2013.

Una nova cultura

El guió de la mostra i les tesis que la sustenten es basen en el llibre publicat per Gilles Lipovetsky i Jean Serroy sota el títol *La pantalla global, cultura mediàtica i cinema a l'era hipermoderna* (Anagrama, 2009). D'alguna manera, doncs, l'exposició és una materialització en imatges d'aquest llibre, que gira al voltant del paper que ha jugat el cinema en la conformació del món contemporani en tots els aspectes fins arribar al *totpantalla* actual, que, per als autors, caracteritza la mal anomenada *societat hipermoderna*: una mena de superació de la postmodernitat a força d'ampliar encara més els seus pressupòsits com a mecanisme de fugida cap endavant davant la pròpia incertesa que emana de la inconsistència del capitalisme com a sistema

d'organització socioeconòmica.

En qualsevol cas, el resultat d'aquest procés gradual i expansiu de *pantallització del món* -que, en realitat, ha emergit en poc més d'un segle a conseqüència de la incessant renovació tecnològica- està conduint la humanitat cap a una mutació antropològica de gran calat, encara que, en principi, només revesteixi les qualitats de la creació d'una *nova cultura* mediada a través d'aquest rectangle màgic que, de la feina a l'oci, passant per la informació i les relacions socials, condiciona -per bé o per mal- tant la vida quotidiana com la realitat perceptiva i substancial.

Desfilada audiovisual

Un altre dels aspectes interessants de *Pantalla Global* és la manera d'articular temàticament el contingut de l'exposició per transmetre, a través del muntatge audiovisual, aquesta idea general de la pantalla com un dispositiu tecnològic que tot ho abraça i tot ho envaeix. Així doncs, al preàmbul anomenat *L'imperi de les estrelles* -que

serveix per destacar de manera genèrica la influència del cinema esmentada-, el segueixen sis arguments audiovisuals desglossats en sis formes, en què la pantalla adquireix una entitat pròpia: La pantalla història, La pantalla política, La pantalla esport, La pantalla publicitat, La pantalla excés i La pantalla vigilància.

Tanca l'exposició un àmbit anomenat *La pantalla joc*, que, a través d'una recreació proporcionada per mecanismes de realitat augmentada, condueix a una reflexió final que, més que dirigir-se a la idea d'*oci* que s'atribueix als videojocs, planteja la interacció entre la realitat física i la realitat virtual com un dels dilemes que, en essència, dona sentit a tot el conjunt de l'exposició.

No obstant això, hi ha una *pantalla* que potser es troba a faltar durant el recorregut que proposa la mostra: és la pantalla informativa. És a dir, la que representaria de forma expressa els mitjans de comunicació. Es pot argumentar que la informació en estat pur o impur és una cosa que, per definició, sempre emana de qualsevol pantalla i que, d'una manera o una altra, la *pantalla política* o la *pantalla història* ja recullen aquest aspecte amb escreix... Però, encara així, costa deixar de pensar en el *bust parlant* informatiu o desinformatiu com a arquetip de comunicació que, d'altra banda, ha evolucionat fins a adoptar formes tan sofisticades com va ser la transmissió en directe a través de la televisió de la Guerra del Golf de 1990-91.

No en va, en el seu moment, aquest esdeveniment televisiu va ser considerat com un punt d'inflexió en les tècniques o les tàctiques informatives i, sens dubte, va contribuir a prendre consciència que la *pantalla* en qüestió havia entrat ja amb un peu massa ferm en aquest procés complex i irreversible que l'exposició *Pantalla Global* proposa desxifrar.

Pantalla Global

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
C. Montalegre, 5.
Fins al 28 de maig
San Telmo Museoa. Plaza Zuloaga, 1. Donostia. De juliol a setembre. Extensió de l'exposició a Internet: www.pantalla-global.cccb.org/es/exposicio

EXPOSICIÓ

Exposar la tecnologia

CENTRE POMPIDOU

'Zen for Film', performance de Nam June Paik duta a terme l'any 1964

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

“**S**i reunir les imatges adequades és un problema i presentar-les d'una manera reveladora és la qüestió, encara ens queda un altre repte: com reunir les imatges necessàries, sense que siguin massa, sense aclaparar el visitant amb la sensació que un món pantalla significa el col·lapse perceptiu”. Aquestes paraules d'Andrés Hispano, un dels comissaris de l'exposició *Pantalla Global*, mostren bé la dificultat que comporta emprendre la tasca de mostrar una cosa tan viva, complexa i discutible com és qualsevol producte que emana directament de la tecnologia. Com també ens recorda Hispano, l'any 1999, el CCCB va presentar l'exposició *Món TV. La cultura de la televisió*, amb el propòsit d'oferir una anàlisi de la influència de la televisió en la vida social i la seva implantació com a llenguatge planetari. Un projecte similar, doncs, al projecte expositiu de *Pantalla Global*.

Després d'aquesta exposició, que va quedar aïllada en el temps, el 2010, es van celebrar dues

exposicions, també a Barcelona, que gairebé van coincidir en les dates i van abordar el mateix tema: la relació entre art i televisió. Es tracta de la mostra *TV/ARTS/TV, la televisió presa pels artistes*, que es va celebrar al centre Arts Santa Mònica i *Estáis listos para la televisión?*, que va tenir lloc al Macba. Ambdues van gaudir d'un desplegament de

'Mòbil-U' és un exemple del que no ha de ser una exposició dedicada a la tecnologia

mitjans important, però potser per això mateix van pecar de sobreebundància de material i, especialment en el cas de la mostra del Macba, de manca d'un plantejament sòlid. Tal vegada va ser per això que l'exposició va passar per la ciutat sense pena ni glòria.

Però, potser el millor exemple del que no ha de ser una exposició rendida als negocis de la tecnolo-

gia, per més que es vesteixi d'esdeveniment cultural, es troba al centre Arts Santa Mònica aquests dies, sota el títol *Mòbil-U, connectivitat, societat, creativitat*. L'exposició, patrocinada per Vodafone i comissariada per Caroline Ragot (que ocupa el càrrec d'estratega tecnològica de l'empresa d'ocupació temporal Infojobs), va ser inaugurada al recinte firal de Barcelona.

Així doncs, la mostra va ser presentada a la premsa com la “primera exposició sobre telèfons mòbils del món”. I queda ben clar, el recorregut per la mostra denota una absència total de crítica (ni tan sols al treball infantil que fa possible que els mòbils existeixin i s'embenen) mentre enalteix les marques i la fascinació pels nous dispositius, malgrat la insistència de la comissària que el seu propòsit no ha estat més que mostrar “la part humana de la tecnologia” i el fet que “els mòbils faciliten la vida de les persones”. El cas és que aquesta exposició no va ser l'única del gènere. La marca Movistar ja ha anunciat la creació del Museu del Mòbil a l'edifici de Telefónica del Portal de l'Àngel de Barcelona. Tenim mòbil per estona.

EXPOSICIÓ

La pantalla integrada

A.L.R.
expressions@setmanaridirecta.info

Si calgués escollir una data per assenyalar el moment que ens situa millor davant l'acaparador paisatge actual, farcit amb tot tipus de pantalles, seria l'any 1991, en concret, la presentació al públic de la World Wide Web que va tenir lloc aquell any. No obstant això, recórrer a Internet no s'ha d'entendre com el recurs fàcil i tòpic en el qual podem trobar l'explicació de tot.

Pel que fa a la *pantallització del món*, una caracterització que es va començar a generalitzar en l'àmbit de la sociologia, precisament, durant la dècada de 1990, la irrupció d'Internet en l'àmbit ciutadà adquireix un paper tant simbòlic com conceptual, en la mesura que ha estat l'evolució d'Internet la que ha propiciat que, avui dia, sigui plausible parlar del que podríem anomenar *la pantalla integrada* per referir-nos a la sofisticada concurrència tecnològica de tots els dispositius telemàtics en un sol terminal, sigui quin sigui el seu format o la seva funció. Aquest terminal únic, en realitat, és una vella aspiració de la tecnologia no només en termes d'eficàcia, sinó també de prestigi. Al cap i a la fi, aquest tipus d'èxits són els que li permeten adoptar amb fermesa eslogans del tipus: *El món a l'abast de la seva mà*. No cal dir que la materialització més acabada -de moment- d'aquesta nova *pantalla integrada* es troba en la nova generació de televisors digitals amb accés a Internet i en els *smartphones* més avançats.

Objectes, tots dos, que ja són d'ús força generalitzat a les societats industrialitzades. El fet que, en un sol dispositiu, es pugui concentrar la possibilitat de captar i emetre imatge i so, accedir a la telefonia i a l'espai radioelèctric en general, connectar-se a la xarxa d'Internet i emmagatzemar gran quantitat de dades ha portat a parlar, per exemple, de termes com *posttelevisió* o *postfotografia*, sobretot en relació amb l'ús que estava fent la societat d'aquests mitjans en un passat

encara molt recent. En el cas de la televisió, la qüestió es pot entendre amb claredat en la mesura que ha perdut la seva posició hegemònica per passar a formar part de la pantalla integrada al costat dels altres mitjans. No obstant això, aquesta pèrdua d'hegemonia és tan sols aparent, ja que només es tracta d'un desplaçament. No en va, la televisió és la que promet millor actuar com a terminal únic. I és que, certament, la televisió ja no té res a veure amb el mitjà tal com l'hem conegut; però no perquè hagi anat a menys, sinó perquè s'ha diversificat per anar a més. La televisió, ara com ara, se simbolitza a si mateixa a través de YouTube i de tots els *tubes* haguts i per haver. La temptació d'identificar la *pantallització*

L'evolució d'Internet ha propiciat la sofisticada concurrència tecnològica de dispositius telemàtics en un sol terminal

amb l'alienació sempre apareix en les ments crítiques i ja va bé que sigui així. Però, el doble tall que sempre ofereix la tecnologia també exigeix explorar -i explotar- la seva dimensió d'interconnectivitat a favor d'aconseguir pautes emancipadores. Des de fa temps, aquest propòsit és un fet més que patent en el si dels moviments socials en relació amb les noves tecnologies. I és, també, el fet que explica millor perquè els anhels d'aquests moviments sempre es mouen entre el desig de llibertat i la resistència o el rebuig de tot control social, inclòs el que s'estableix a través de la tecnologia i de la multiplicació de pantalles.

, expressions

LLIBRES

Davant la crisi, és millor riure que no pas plorar

'Enfoteu-vos-en', un llibre ple d'humor indignat creat per 45 dibuixants per conduir-nos a l'inconformisme, la revolta i el compromís

TRES

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El riure és la manifestació humana externa d'un estat d'ànim d'alegria però, a més, és un acte que allibera endorfines i, per tant, és beneficiós per la salut i també per l'estat mental. Per aquest motiu, el llibre *Enfoteu-vos-en* -editat per Angle Editorial- esdevé molt recomanable, no només per passar una bona estona, sinó també per poder treure una mica de ferro a la crisi, sense caure en la banalització. El llibre conté un total de 129 il·lustracions sobre els temes més preocupants del moment: les retallades; els bancs, els mercats i les hipoteques; la corrupció i la classe política; la reforma laboral i la crisi... sense oblidar les indignades i el 15-M. Els seus creadors, il·lustradors que treballen a diferents mitjans de comunicació de tot l'Estat, són Azagra, Toni Batllori, Andreu Buenafronte, Fer, Miquel Ferreres, Manel Fontdevila, Tres, Kap, Sr. Plastiko, Aleix Saló, Albert Moneys, Pallarés, Ventura & Coromina, Franchu, Gras, Quel, El Listo, Joma, Pau Anglada, Ant, L'Avi, Leonard Beard, Busquet & Jordi March, Jordi Canyissà, Elchicotriste, Ermengol, Escoda, Faro, Farruqo, Jardí & Ariño, Javirroyo, Alfons López, Malagón, Ferran Martín, Napi, Néstor, Ricardo Peregrina, Pierino, Lluís Puigbert, Puyal, Alex S. Roca, Romeu, Ricard Soler,

Martín Tognola i Salvador Vinyes. L'objectiu d'aquests 45 dibuixants indignats és mostrar un camí lúdic per arribar a la revolta i el compromís mitjançant les imatges de l'obra i no pas plorant sinó a grans riallades. És un llibre modest sense pretextos, editat en un format ideal per poder fullejar-lo a qualsevol lloc i que assoleix el seu màxim objectiu: arrancar una rialla a les lectures. Les seves pàgines estan carregades de dibuixos punyents i satírics, imatges d'una gran elegància i, sobretot, molt enginyoses que esdevenen bones aliades en uns moments en què tot sembla més negre que gris.

Beneficis per Arrels Fundació
Els seus creadors formen part de l'organització Dibuixants Sense Fronteres (DSF), una formació relativament jove que pretén difondre i defensar una cultura democràtica i solidària a través de les seves dues armes més poderoses: el llapis i la imaginació. DSF és una organització d'àmbit mundial que vol dignificar la professió de ninotaire i, alhora, donar suport i ajudar totes aquelles creadores que han patit represàlies, càstigs o tortures pel fet de plasmar amb imatges les seves sensacions, els seus sentiments o bé els seus pensaments sobre el món actual. Així doncs, no es cansen de destacar la importància de la imatge en la difusió de les idees i

Enfoteu-vos-en!

Humor Indignat,
45 dibuixants contra la crisi
Diversos autors. Angle Editorial
144 pàgines. 12,80 euros

— DIBUIXANTS SENSE FRONTERES:
www.d-sf.org
— ARRELS FUNDACIÓ:
www.arrelsfundacio.org

de donar suport a manifestacions artístiques de tot tipus, sempre que ajudin a la crítica social i política que tanta falta fa en aquests moments. Seguint aquest ideari, els creadors d'*Enfoteu-vos-en* cediran íntegrament els beneficis que obtinguin del llibre a Arrels Fundació. Aquesta organització creada el 1987 es dedica a treballar per atendre i acompanyar les persones sense llar a la ciutat de Barcelona i també desenvolupa una doble tasca de sensibilització i de denúncia d'aquesta problemàtica als organismes responsables.

CINEMA

Los idus de marzo

(2011)
Director: George Clooney
Intèrprets: George Clooney, Grant Heslov i Beau Willimon
Durada: 101 minuts.

En la seva tercera pel·lícula com a director, George Clooney s'introdueix en els jocs bruts i les zones més fosques de la lluita electoral i explica la història d'un jove responsable de comunicació compromès amb la campanya d'un aspirant demòcrata a les presidencials. Si el text original de què parteix es va inspirar en una campanya de Howard Dean, el film es pot entendre com una advertència

davant el desencís generat per la primera legislatura d'Obama. Drama polític que es desplaça cap als terrenys del thriller, no sembla oferir respostes i sí molta decepció, especialment en un tram final que, de tant tenebrista, resulta insensibilitzador. Tot està corromput, sembla dir un realitzador que, seguint el descens als inferns del protagonista, acaba emprant el seu propi camí cap a l'escepticisme.

DVD

Los materiales

(Cameo, 2009)
Directores: Los Hijos
Gènere: Documental
Durada: 75 minuts.

Es reuneixen en un DVD el primer llarg i quatre curtsmetratges del col·lectiu Los Hijos. *Los materiales* és l'exploració del poble lleonès de Riaño, marcat pel seu trasllat traumàtic arran de la construcció d'un embassament. L'obra és austera fins a esdevenir esquerra: una proposta paisatgística tant en l'aspecte visual (hi ha preses llargues i contemplatives al més pur estil de Theo Angelo-

poulos) com en la banda sonora, on la veu humana hi és pràcticament absent. Com a l'anterior *Ya viene, aguanta, riégume, márame*, es juga amb el subtítol com a element metalingüístic, que aquí reflecteix el procés constructiu de l'obra. S'hi inclou una crítica (autocrítica?) a aquell documentalisme que esguarda realitats alienes des de la indifferència del turista, buscant material exòtic per explotar.

BLU-RAY / DVD

Adiós pequeña, adiós

(Emon, 2009)
Director: Ben Affleck
Guionistes: Ben Affleck i Aaron Stockard, a partir de la novel·la de Dennis Lehane
Durada: 114 minuts.

La desaparició d'una nena impulsa una trama plena de decisions difícils, on un jove investigador privat serveix de nexa de l'audiència amb els procediments policials i també amb la vida dels barris populars de Boston. El debut de Ben Affleck com a realitzador tendeix a un realisme brut impropri del *mains-tream* i aconsegueix una certa autenticitat, encara que aquest interès tingui quelcom de zoolò-

gic. Algunes escenes projecten un lirisme afectat, propi de l'*indie* en contacte amb el llenguatge publicitari, però el conjunt resulta un exemple molt notable de cinema comercial sense afany espectacularitzador, de thriller del dubte moral: Affleck i companyia duen l'espectadora a un territori incòmode i sense certeses, on l'idealisme sembla una opció impossible i el pragmatisme tampoc garanteix resultats.

MÚSICA

Es tornen a treure la samarreta

Zebda retorna als escenaris amb 'Second Tour' després de nou anys de silenci

BERNARD BENANT

Els integrants de Zebda: Joël Saurin, Rémi Sanchez, Hakim Amokrane, Mustapha Amokrane i Magyd Cherfi

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Zebda, després de nou anys de silenci discogràfic, torna a disparar bales carregades de justícia i denúncia amb el seu dotzè treball, titulat *Second tour*. Aquest grup, que porta la paraula *mantega* com a nom, és el supervivent dels tres grans grups de l'Estat francès que van néixer durant els anys 80 i que representen aquella tendència que s'oposa al sistema i que dona veu a les persones que mai no n'han tingut. Bérurier Noir (grup de punk creat el 1983) i Mano Negra (liderat per Manu Chao i format el 1987) ja han deixat els escenaris i Zebda, després d'un descans que ens feia pensar que ja no els tornariem a sentir, ens sorprèn amb un nou disc format per dotze temes, que no traeix la seva essència, és a dir, el mestissatge, la barreja de rap, rock, reggae, hip-hop, dub, ska, punk i sons que brollen dels estils àrabs.

La formació ja ha presentat *Second Tour* als escenaris de Barcelona i Madrid i, durant els mesos d'abril i maig, ha perfilat un seguit d'actuacions que els

portaran a diverses ciutats franceses com Bourges (27 d'abril), Montauban (15 de maig) o Angoulême (26 de maig). De moment, encara no hem pogut trobar un llistat de concerts de Zebda als Països Catalans, però de ben segur que, aquest estiu, la formació tornarà a omplir els escenaris de les nostres festes, com la ja mítica actuació que va oferir fa uns anys al Mercat de Música Viva de Vic.

Zebda és un grup que sempre ha molestat les elits franceses i el poder, ja que denuncia les condicions de vida als barris de l'extraradi de les grans ciutats del país, aquelles on *l'egalité, la fraternité i la solidarité* són només un eslògan buit de contingut que serveix per guarir consciències. La formació, que va perfilar els seus primers acords l'any 1988 i va treure el seu primer treball el 1989, sempre ha molestat tant com la pel·lícula *La Haine*, que posa en evidència la policia francesa i denuncia el racisme que pateixen les persones que porten els colors negre i bru escrits a la pell. Zebda és el grup representant d'aquelles persones que van

Second Tour

Zebda
Universal Music, 2012

néixer a la colònia africana i que van marxar a la metròpoli perquè pensaven que serien tractades com a ciutadanes en un país que va fer una revolució contra l'absolutisme diví el 1789. Res més lluny de la dura realitat, que colpeja com un puny d'acer. Zebda és el representant d'aquelles persones que mai no seran ciutadanes de primera en un país que només és mestís quan s'han d'aixecar copes del món de futbol.

. ZONA LLIURE

CODI REBEL

Perquè funciona el model de Google

Daniel Martí,
membre de GnuLinux.cat

Gran part de nosaltres –per no dir totes– recorda com, a principis d'aquesta dècada, un nou cercador web anomenat Google va treure el cap i es va fer un lloc a la xarxa a un ritme constant. I és que el seu triomf al llarg dels anys no és gens ordinari; la popularitat del cercador va deixar fora de joc ràpidament d'altres serveis web com Yahoo, Terra o Msn. Què és el que el feia i encara el fa tan especial?

El model empresarial d'aquesta entitat, fundada per dos estudiants de doctorat l'any 1996, ha ensenyat al món que es pot créixer ràpidament a base d'oferir un servei de bona qualitat, aparentment gratuït i, sobretot, que ompli necessitats àmplies arreu del món. El seu primer projecte va ser el famós cercador web, però no s'han aturat aquí. Avui dia, serveis sense cost com Maps, Gmail o Youtube són els líders mundials en els seus camps respectius i la seva història tampoc no es remunta gaire anys enrere.

Si ens fixem en la imatge que ens dona l'empresa, fàcilment podrem veure la simplicitat i la nitidesa que li dona nom. De fet, aquesta és una de les claus de l'èxit: oferir un servei que sigui útil, ràpid i fàcil. La seva professionalitat i ambició els ha portat pel bon camí durant anys i ja en fa molts que ocupen el lloc de l'empresa tecnològica més innovadora del món. Tanmateix, però, les dades oficials ens sorprenen quan descobrim que l'entitat només té prop de trenta-cinc mil treballadores arreu del món, que no arriben ni a una tercera part de les que integren la plantilla de Microsoft.

Lluny de quedar-nos mirant aquest tipus d'excel·lències des de la llunyania, el que ens cal és aprendre i innovar. El mercat català està més que preparat per apuntar-se al progrés tecnològic, per això ens calen empreses joves i enfocades cap al futur. Empreses que no només millorin les nostres vides, sinó que també facin del nostre país un lloc pròsper, tant econòmicament com tecnològicament.

lite
ràldia
12

L'Euskal Herria d'avui, en la literatura

ABRIL

12 | Sexual Herria, Itziar Ziga | Presentació de llibre | [cas]

13 | Hitzen Kutxa eta Manual Literaturazkoa, Jon Elordi | Presentació de llibre [cat]

14 | La Barcelona Prodigiosa – La ciutat d'Eduardo Mendoza | Ruta Literària | [cat]

18 | Kanonaren gaineko nazioaz, Ibai Atutxa | Presentació de llibre | [cat]

19 | La importància de no ser franc. Hasier Etxeberria | Xerrada | [cas]

19 | Literatura i televisió | Taula rodona amb Aritz Galarraga, Beñat Sarasola i Hasier Etxeberria | [cas-cat]

20 | Conta-contes | [cat-eus]

23 | Sant Jordi | L'Euskal Etxea a les rambles

26 | Lo que dije y digo, Mariano Ferrer | Presentació de llibre | [cas]

28 | Zast | Contes musicals | [eus]

MAIG

4 | Utopia basca i escriptura | Taula rodona amb Mariasun Landa, Arantxa Urretabizkaia i Miren Agur Meabe | [cas]

5 | Haragizkoa | Espectacle de paraules, música i imatge amb Rafa Rueda, Edorta Jimenez, Joseba Barreneitxe i Jaime Nieto

10 | Cramond Island | Presentació de còmic | Irius Zeberio | [cas]

12 | ds | 21h | Euskal Etxea | Bertso afaria | Igor Elorza eta Agin Rezola (gaijartzaile Jone Uria)

euskal etxea
barcelona
3e E E
www.literaldia.com

amb la col·laboració de suport de:

, agenda directa

BARBERÀ DEL VALLÈS

Dijous 12 d'abril
Visió del document de Michael Moore 'Roger & Me'
 18:30h Obriu Pas. Casal de Joves
 C. Pere Sanfeliu, 24-26.
 Organitza: Obriu Pas

BARCELONA

Dimarts 11 d'abril
Taula rodona: Síria: estat de la qüestió
 18:30h Col·legi de Periodistes de Catalunya
 Rambla de Catalunya, 10.
 L'ICIP celebrarà aquesta taula rodona amb l'objectiu de fer balanç del conflicte que viu actualment el país àrab, a través de l'anàlisi de les dinàmiques internes, regionals i internacionals. Amb el professor de la Universitat d'Alacant Ignacio Álvarez-Ossorio i la responsable de món àrab de l'IMed, Lurdes Vidal.
 Moderarà els debats la periodista cap de la secció internacional del diari Ara, Carme Colomina.
 Organitza: Institut Català Internacional per la Pau (ICIP)
 Més informació i assistència:
 93 554 42 82

Xerrada: 'Vols fer un camp de voluntariat aquest estiu? Vine i t'expliquem com!'
 19h La Vaqueria. Seu del SCI
 C. del Carme, 95.
 Xerrada informativa sobre els camps de voluntariat del SCI Catalunya a Barcelona.
 S'informarà de les oportunitats, dels procediments i de noves eines perquè ningú no es quedi amb ganes de saber-ne més! A més, hi haurà la presència de voluntàries d'altres anys, que compartiran la seva experiència i donaran consells pràctics perquè el camp d'aquest estiu sigui inoblidable!
 Organitza:
 Servei Civil Internacional
 Més informació: www.sci-cat.org

Primera trobada de propostes del Fòrum Social Català

BARCELONA, abril de 2012

El Fòrum Social Català ens convida a participar en la construcció de la societat que volem. Les nostres opinions i implicacions són necessàries per obrir i generar nous horitzons. Desenes de persones i col·lectius han elaborat fins a 90 propostes, que són les que es volen presentar públicament el proper 6 de maig a la plaça de Catalunya de Barcelona. Propostes de vida alternativa que funcionen des de fa anys: noves formes imaginatives de resistència; noves regles de joc polític i econòmic, d'organització d'accions comunes transformadores, de nous models d'organització social alternatius al sistema dominant... Davant la profunditat de la situació actual d'involució política, econòmica i social, el FSC planteja que hi ha moltes més opcions de les que ens presenta la gent que mana a través dels mitjans de comunicació de masses, unes opcions que passen per les idees que la ciutadania pot proposar. En un intent de millorar el funcionament d'edicions anteriors del FSC, volen superar les rutines per afrontar l'oportunitat que ens ofereix la crisi per donar-nos temps, però caminar vers la construcció d'aquestes idees comunes de millora de la societat en què vivim. Les han agrupat per eixos temàtics i cada eix té uns dies per consensuar, retocar i millorar les propostes: **Dissabte 14 d'abril** 10-11:45h Drets ecològics. 12:15-20h En tres blocs diferents: drets polítics. **Dissabte 21 d'abril** 10-20h En quatre blocs diferents: drets econòmics. **Dissabte 28 d'abril** 10-11:45h Cultura de la pau. 12:15-14h Drets culturals. 16-20h En dos blocs diferents: drets socials. Les diferents propostes seran presentades per qui les ha elaborades, amb un màxim de sis minuts per proposta. A partir d'aquest moment, s'introduiran les esmenes, propostes o rectificacions que es consensuin, és per això que ja estan penjades a la web del FSC, perquè les interessades les puguem llegir amb antelació, cosa que agilita molt el procés. Lloc: Àgora Catalunya; plaça de Catalunya, 9, 4rt 2a.

Tota la informació a <http://fscat.blog.pangea.org>

Dijous 12 d'abril
Presentació del llibre 'La sanidad está en venta' i debat
 19h Pati Manning
 C. Montalegre, 7.
 La privatització de la sanitat pública: un atemptat a l'estat del benestar, amb motiu de la presentació del llibre *La sanidad está en venta*.
 Organitza: Patti Manning, espai de cultura.

Xerrada 'Drogues i legalització'
 19:30h Local de l'ALA
 C. Leiva, 45, baixos.
 Amb Carlos Gullías. Es presentarà l'alternativa antiprohibicionista a la prohibició de les drogues a tots els nivells. Es parlarà de les raons de tipus econòmic, legal i de salut pública que tenen relació amb aquesta alternativa.
 Organitza: Associació Lliure Antiprohibicionista

Divendres 13 d'abril
Assemblea Bolivariana de Catalunya
 20h CSO Can Vies
 C. Jocs Florals, 42.
 S'iniciarà amb una presentació i un debat a càrrec de Juan Carlos Monedero, professor de ciències polítiques de la Universidad Complutense.
 22h Actuacions en directe: L'emboscada i Fausto Castillo, Sandino Primera i Amaranta Pérex.
 24h Festa i Ball fins a les 2h. Dj Performativa Madame Kalalú i Dj. Meray
 Hi haurà servei de barra
 Organitza: Assemblea Bolivariana de Catalunya i CSO Can Vies

Dilluns 16 d'abril
Segones xerrades sobre oportunitats de voluntariat!
 19h Punt d'Informació Juvenil de Gràcia
 C. Gran de Gràcia, 190.
 Xerrada informativa sobre els camps de voluntariat de curta durada del SCI Catalunya.
 19h La Vaqueria (seu del SCI)
 C. del Carme, 95.
 Xerrada informativa sobre el voluntariat de llarga durada al Servei Civil Internacional de Catalunya. S'informarà de les oportunitats existents per embarcar-se en una aventura de voluntariat de més de tres mesos, dels procediments que cal seguir i de les possibilitats de trobar un ajut europeu de mobilitat (EVS).
 Organitza: Servei Civil Internacional
 Més informació: www.sci-cat.org

GRANOLLERS

Dijous 12 d'abril
Concert amb Travelling
 21:30h Anònims
 C. Ricomà, 53.
 Amb Jordi Pallarols (saxo), Jaume Duran (contrabaix), Pep Parellada (guitarra), Pep Cebrià (bateria) i Cristina (veus). Estil jazz, bebop, latin...
 Organitza: Anònims

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

A la Directa **necessitem un telèfon... sense fils!** Si en tens un que no fas servir i ens el pots cedir, avisa'ns a subscripcions@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de **LaTele.cat** **necessitem alguna persona per fer de community manager.** contrainfos@latele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès** necessita un **congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volvstens.org

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensorrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOURS 12
 Típic ambient de primavera, amb ventades, núvols, clars i alguns ruixats, especialment al Pirineu i Prepirineu.

DIVENDRES 13
 Les tempestes seran habituals a les comarques de l'interior del País Valencià i del nord de Catalunya. També algunes clarianes.

DISSABTE 14
 Més inestabilitat, més aire fred en alçada i més tempestes. Podran ser fortes i afectar tota Catalunya, també la costa.

DIUMENGE 15
 Una bossa d'aire fred del nord d'Europa farà tornar els termòmetres a valors hivernals.

DILLUNS 16
 Tot i el fred intens de primera hora del matí, el sol irradiarà amb força al llarg del dia i farà pujar ràpid el mercuri.

DIMARTS 17
 Augmentaran els núvols a mitja tarda. Ruixats al Pirineu i nova perturbació a la vista de cara a dimecres.

Divendres 13 d'abril
Setè aniversari d'Anònims
i primer de Pilé on 45
 Anònims
 C. Ricomà, 53.
 21 h Sessió extra de la millor música en vinil (jazz, rythm&blues, bossa nova...)
 DJ Carlos Cactus i Genis Worksong
 24h Concert amb Javier Sun
 Músic donostiarra fundador del grup Los Scooters, va començar la seva carrera musical en solitari el 1989. Actualment és un dels cantautors pop més respectats del moment.
 Organitza: Anònims
 Més informació: www.myspace.com/javier_sun

LLINARS DEL VALLÈS

Dijous 12 d'abril
Projecció del documental
'La tierra asoma. Amayuelas',
dirigit per l'Agustí Corominas
 19h Casal Parroquial de Llinars del Vallès
 Cicle de Debats Alternatius del Baix Montseny. Aquesta activitat s'emmarca en el context del cicle de conferències que estan organitzant un conjunt d'entitats i grups d'indignats des del mes de novembre. En el marc d'aquest cicle, ja s'han fet quatre xerrades (amb els ponents Arcadi Oliveres, Miren Etxezarreta, Joan Subirats i Antonio Turiel), que ens han permès analitzar les diferents facetes de la crisi que estem patint. En aquest documental, es podrà veure com, dia rere dia, els pobladors d'Amayuelas construeixen la utopia que un món millor és possible i que, en aquest món nou, la terra i la gent del camp han de tenir la seva paraula.
 Organitzen: Amics del Mall, Àgora Vilamajor, Assemblea popular d'Hos-talric i Rodalies, Associació Vilanimal, Banc del temps de Cardedeu, Cardedeu x un món millor, Cardedeu Vital, Indignats de Cardedeu, Indignats de Llinars, La Coordinadora de Llinars i Plataforma Stop Kàrting Llinars.
 Més informació: <http://www.latierraa-somaamayuelas.com>

Cicle de sortides en BTT pel front del Pallars

LLEIDA, abril-desembre de 2012

Per celebrar els cinc anys de la secció excursionista del Casal Ocell Negre de Lleida, s'ha organitzat un cicle de sortides en bicicleta tot terreny (BTT) pel front del Pallars. L'objectiu és visitar els escenaris de combat de la Guerra Civil que tingueren lloc a l'entorn de la Noguera Pallaresa l'any 1938. Aquest front va romandre establitzat durant força temps, cosa que va permetre que certes instal·lacions encara es puguin veure. El calendari complet de les sortides en BTT per aquest any 2012 és: **1a sortida:** diumenge 15 d'abril, ascens a les trinxeres de Sant Corneli i al Roc Neret; punt d'inici: Vilamitjana (Trepmp, Pallars Jussà). **2a sortida:** juny-juliol, visita al cap de Baladredo des de Llavorsí (Pallars Sobirà). **3a sortida:** octubre, pujada des de Sort al Pic de l'Orri i baixada per les Pedres d'Auló (Pallars Sobirà). **4a sortida:** desembre, ascens a Montalegre des de Sant Llorenç de Montgai (La Noguera). Organitza: Casal Ocell Negre

Més info: <http://ocellnegre.blogspot.com> i <http://seccioexcursionista.blogspot.com>

PINEDA DE MAR

Divendres 13 d'abril
Cine i fòrum amb la pel·lícula 'Zeitgeist'
 18:30h Can Comas
 Plaça de Catalunya
 Organitza: Assemblea de Pineda

SANTA COLOMA

Divendres 13 d'abril
Taula Rodona
'Moviment obrer i lluita antifeixista a Gramenet dels anys 70 a l'actualitat'
 19h Sala d'actes del Museu Torre Balldovina
 Plaça Pau Casals s/n
 Taula rodona amb la participació de

diferents persones, que explicaran la seva experiència amb les lluites populars, veïnals, obreres i antifeixistes des dels anys 70 fins a l'actualitat. També es farà una comparació amb les lluites actuals per poder tenir en compte la història i aprendre maneres d'encarar les lluites actuals. Per això, es tractaran tres casos concrets, amb tres persones que van viure diferents fets i que, actualment, continuen sent participants en les lluites socials i populars: l'arribada de la Marcha Azul falangista, amb l'experiència de Miquel Rodríguez; la lluita a la fàbrica Casadesport, amb l'experiència d'Emiliiana Salinas, i la lluita per la carretera de les casernes, amb l'experiència de Manuel Moreno.

Organitza: Comissió Antifeixista 27 de Gener
 Més informació:
<http://comissio27.blogspot.com/> i www.ara-santacoloma.com

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Divendres 13 d'abril
Sona d'Autor - Marc Ràmia
 23h Casal Popular l'Arrencada
 Sant Simple, camí de la Serra Granda s/n.
 Melodies senzilles barrejades amb lletres acurades que parlen de les seves vivències i preocupacions pel món que ens envolta. Es va iniciar als escenaris a través de diversos actes organitzats pel Col·lectiu de Músics del Maresme. Darrerament, ha participat del Cicle de Concerts Acústics del mateix col·lectiu i ha actuat al Banc de proves del Clap. Aquesta trajectòria, curta però intensa, ha fet que s'atrevis a treure la seva primera maqueta, *Despertar*.
 Organitza: Casal Popular l'Arrencada
 Més informació: <http://www.myspace.com/marcramia>

VALÈNCIA

Dissabte 14 d'abril
Cinquena edició de les 12h de cançó improvisada
 Començarà a les 14h al Centre Octubre CCC (c. Sant Ferran, 12) i finalitzarà a les 3h a Ca Revolta (c. Santa Teresa, 10)
 Enguany, el País Valencià acull una edició més de les dotze hores de cançó improvisada dels Països Catalans. Dins de l'itinerari de les improvisacions, l'edició farà un recorregut per la Societat Coral el Micalet, al carrer Guillem de Castro, 75; El Racó de la Corbella, al carrer Maldonado, 39; el Bar el Cuento, al carrer Murillo, 31, i la Minúscula, al carrer Villena, 13.
 Organitza: Cor de Carxofa
 Més informació: www.cordecarxofa.org

Alternatives des de la crisi

FIGUERES, 14 d'abril

Mig any després de la primera trobada a Figueres, la situació continua sent de caiguda lliure cap a un futur incert. Sovint, la necessitat de teixir propostes i alternatives és l'única manera de tirar endavant. Amb aquesta idea fixa, la gent d'en revolta ens proposa un seguit de xerrades i activitats per plantejar alternatives a la crisi que van des de l'explicació de què és la renda bàsica fins a la presentació de la Cooperativa Integral Catalana.

Més info: <http://enrevolta.wordpress.com>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

Dissabte 14 d'abril
Marxa: militars ni a Collserola ni enlloc!
 10h Baixador de Vallvidrera (FCG)
 Convoca: CASC i CUP Barcelona
 Més info: www.nodo50.org/casc

Concentració contra les retallades de drets i llibertats civils

12h Plaça de Catalunya
 Convoca: FAVB
 Més info: www.favb.cat

Dissabte 21 d'abril

Marxa contra el projecte Eurovegas i en defensa del Parc Agrari del Baix Llobregat

Convoca: Plataforma Aturem Eurovegas!
 Més info: <http://aturemeurovegas.wordpress.com>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Fathy Khdirat ACTIVISTA PALESTÍ, COORDINADOR DE JORDAN VALLEY SOLIDARITY

“Ningú no té el dret de tractar-nos com a esclaus ni de robar els nostres recursos”

La vall del Jordà és un territori clau de Palestina. El seu valor estratègic i els grans recursos naturals que té, bàsicament hídrics i minerals, l'han convertida en una àrea bàsica de l'ocupació israeliana de Cisjordània, fet que ha convertit la vida de la població autòctona en una lluita diària. Alcalde de la Vall del Nord del Jordà durant deu anys, Fathy Khdirat és el coordinador de la principal campanya de solidaritat amb una zona històricament oblidada. Del 9 al 12 de març, Khdirat va ser a Barcelona, convidat per Dones en Rebel·lia, i va participar en diverses activitats per donar a conèixer la situació que es viu a la vall.

Marc Font
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan vas començar a ser conscient de l'ocupació israeliana de la vall del Jordà i a oposar-t'hi?

Quan anava a l'escola primària. Cada dia havia de caminar sis quilòmetres per arribar-hi perquè no teníem transport que ens hi portés des del meu poble. Sentia moltes històries sobre l'ocupació i veia molts crims i com ens feien patir. Si tu vius en una àrea com aquella, què pots fer si no plantejar-te canviar la situació? Quan, gràcies a la televisió, vam observar com es vivia fora d'allà, vam entendre què significava fer-ho en llibertat. Per això em vaig implicar en la resistència i, després de l'educació secundària, vaig marxar a estudiar a l'estranger. Va ser llavors quan vaig participar en moltes activitats de la comunitat palestina i vaig entrar en contacte amb activistes amb els qui conversàvem sobre com continuar la lluita.

“La vall del Jordà no serà un lloc oblidat mai més i els crims israelians no tornaran a quedar silenciats”

Què et va fer tornar a Palestina?
Els Acords d'Oslo, que ens van permetre fer grans passos sobre el terreny. Va ser com un xoc perquè,

JUANFRA ÀLVAREZ

després de viure durant deu anys a Bagdad, que en aquell temps era una de les ciutats més netes i segures del món, vaig tornar al meu poble, on no hi havia electricitat ni carrers ni aigua potable. Després d'Oslo, vam començar a organitzar-nos i a posar en marxa la Unió d'Agricultors de la Vall del Jordà, de la qual vaig ser erigit president el 1994. Dos anys després, vaig ser escollit alcalde del meu poble, on vam dissenyar un pla, amb la gent de base, perquè el poble tingués carrers, aigua i electricitat.

Els Acords d'Oslo van permetre la creació de l'Autoritat Palestina, però van fracassar a l'hora de construir un Estat...

La majoria de les comunitats de la vall del Jordà van ser encabides a l'àrea C (administració i seguretat sota control israelià) i el pla israelià era expulsar-ne la població autòctona i concentrar-la a les àrees A i B (sota control parcial palestí), que ocupaven un espai diminut. Jo viatjava a molts països on veia que la gent tenia els seus drets, mentre que a nosaltres no ens respectaven. Israel va destruir els Acords d'Oslo i llavors vam entendre que havíem de continuar lluitant. Ningú no té el dret de tractar-nos com a esclaus, robar-nos els recursos i destruir les nostres vides. Israel ho fa, en contra de les lleis internacionals.

Ara ja no tens càrrecs institucionals. Per què?
El 2006, vaig decidir convertir-me

en un activista de base. Aleshores, va començar la tercera etapa de la meua vida, marcada per la denúncia de la situació que es viu a la vall i la responsabilitat que hi tenen la comunitat internacional, les organitzacions d'ajuda, l'Autoritat Palestina i, sobretot, l'autoritat ocupant, que ens denega els drets més bàsics.

“El 95% de la nostra terra i el 98% de la nostra aigua es troben en mans de 9.000 colons”

Què feu ara per resistir?

En el marc de la Jordan Valley Solidarity, ajudem les persones que viuen aquí a tirar endavant i a continuar les seves vides sense haver de marxar. Construïm escoles, treballem per aprofitar els recursos hídrics, denunciem les violacions dels drets humans, encoratgem les organitzacions a treballar des del territori i, alhora, facilitem que representants internacionals vinguin a comprovar els abusos israelians... També viatgem arreu del món per explicar la situació en què es troba la vall, perquè la comunitat internacional tingui una imatge clara i nítida sobre què hi passa. La vall del

Jordà no serà un lloc oblidat mai més i els crims israelians no tornaran a quedar silenciats.

Quins abusos patiu?

No hi ha res pitjor que aquesta ocupació. Hem perdut el 95% de la nostra terra i el 98% de la nostra aigua. Hi ha 9.000 colons que ens roben la terra, exporten productes regats amb l'aigua que ens prenen i tenen palestins treballant en condicions d'esclavitud a les colònies. No tenim cap tipus de dret. Fins i tot hem de crear un *checkpoint* israelià per moure'ns d'un lloc a un altre.

Què és el que t'impulsa a continuar lluitant?

Quan em llevo, escolto les notícies i constato que Israel cada dia és més dèbil i nosaltres, més forts. Ha perdut la majoria d'aliats a la zona i les oportunitats de construir una pau per a tothom. Rebo molts correus d'amics que ens encoratgen. Quan era un nen, només teníem una escola molt petita per a tres pobles i, ara, amb la gent de Jordan Valley Solidarity, ja n'hem construït cinc. Aquesta és la nostra energia. I ja no escolto palestins dient que volen marxar. No hi haurà una nova *nakba* (catàstrofe) palestina. Som una nació pacífica que mai no ha tingut exercit ni ha ocupat cap altre país. Només reclamem poder viure en pau a la riba del Jordà. Em puc imaginar un futur sense *check-points* a Palestina i amb la vall del Jordà alliberada.

. LA COLUMNA

Continua el robatori: ara l'amnistia fiscal

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

L'endemà del 29 de març, a banda de ser dividides va ser el dia triat pel govern de Mariano Rajoy (l'íntim amic de Mas, Fabra i Bauzá) per anunciar una de les mesures polítiques més fastigosament inacceptables de les que el govern espanyol en curs ha aprovat des que el PSOE va ser substituït pel PP. Els grans defraudadors, els grans lladres, ja tenen la seva amnistia. L'amnistia fiscal.

Resumint una mica i fent-ho entenedor: gràcies al PP, les persones que s'havien passat anys i anys robant-nos a totes i a tots perquè els diners que els tocava pagar a Hisenda no els ingressaven, ara ja els poden treure a la superfície legalment, pagant només el 10% de l'import total del que blanquegin. La mesura és tan fora de lloc que fins i tot uns ultraliberals de pro com els del *Financial Times* deien tres dies després que “mostrar clemència als evasors fiscals pot animar-ne d'altres a no pagar els seus deutes en el futur”. No cal ser ni tan sols economista per entendre això.

Cada una de les mesures dirigides a robar-nos a totes i a tots genera ràbia i més ràbia

Per què la mesura es feia pública aquell dia? Doncs perquè l'endemà de la vaga general més exitosa dels darrers anys els experts creadors d'opinió, els tertulians tan lloats fa uns dies per Jordi Pujol, parlaven del que valien els contenidors d'escombraries utilitzats com a barricades a les manifestacions del dia abans. Tenien una altra feina, vaja...

Cada una de les mesures dirigides a robar-nos a totes i a tots genera ràbia i més ràbia. Cada una d'aquestes mesures, lleis i normes són en si mateixes, violència. I no hi haurà llei antiterrorista aplicada a les lluites socials que aturi la ràbia i la indignació que estan generant. La gent ha après a dir que no i per molt que les teles continuïn repetint el discurs únic que tots som culpables de “la crisi” cada cop en som més que ja no rebem les seves escopinades a la cara amb resignació.